MARS 1900. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Deltagarne i stormötet i T'ong-cheo-fu i Okt. 1899
(se sidan 23).

INNEHÅLL:

Gån ock I uti vingården! — En lärarinna för missionärernas barn. — Vid all vår hågkomst. — Från H. Linder (höstmötet i Üin-ch'eng), Frida Prytz (Höstmötet i Hai-cheo), Aug. Berg (Axplock från T'ong-cheo-fu), G. A. Stålhammar (Missionsintresse), Emilia Sandberg (Bref), Tjäder (Afskedshälsning), Jane af Sandberg (Bref). — Från kommittéen till missionsvännerna: Hungersnöd i norra Kina. Vid missionens allmänna tacksägelse och bönedag. Julläda till Kina. Notiser. — Pastor Chang. — Andra missioner. — Strödda underrättelser. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Gån ock I uti vingården!

Af *C. H. Tjäder.*

»Gån ock I uti vingården, och hvad skäligt är skall jag gifva eder.» Matt. 20: 4.

Vi se i denna Herren Jesu liknelse en husbonde, som sökte efter arbetare att sända till sitt arbete i vingården. I Ap. G. 1: 8 läsa vi: »I skolen undfå kraft, när den Helige Ande kommer öfver eder, och *I skolen vara mina vittnen* både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och *intill jordens ände.*» Häraf finna vi, att det är Guds vilja, att alla Jesu lärjungar böra vara verksamma till själars frälsning, hvar och en på sin ort. Då Herren fått frigöra sina barn från människofruktan, människobehagsamhet etc. och de blifvit hans oförskräckta vittnen i »Jerusalem, Judeen och Samarien», kan han sända dem till »jordens ände». Troligen utgjorde det aflägsna Sinims land i den helige författarens tanke en af »jordens ändar». Och det är just dit, vi nu önska se Herrens tjänare utgå. — »Gån ock I uti vingården, och hvad skäligt är skall jag gifva eder.»

Då nu konungarnas konung själf beder oss gå och arbeta i sin vingård, så böra vi bland annat utbedja oss trenne ting:

1. *Hänförelse.*
2. *Djärfhet.*
3. *Ihärdighet.*

1. *Hänförelse* för det stora och härliga verket får icke fattas oss. Det är oändligt mycket större och högre att vara ett Jesu Kristi sändebud bland kineserna än att vara de förenade rikenas ambassadör i Peking. Vi läsa i historien, huru Peter eremiten under medeltiden med glödande vältalighet predikade korståg för att återeröfra den heliga grafven från de otrogna. Genomträngd af hänförelsens eld var hans lösen: »Gud vill det.» Den ena skaran efter den andra slöt sig till honom, tills han inom kort stod i spetsen för en stor armé, som också intog Jerusalem. Kunde hans: »Gud vill det», grundadt, som det var, på okunnighet och missriktadt nit, åstadkomma så stora ting, hafva vi då ej större utsikt till framgång, om vi i ljuset af vår Frälsares uttryckliga missionsbefallning utropa: »Gud vill det.» Jo, i sanning! »Gud vill det», mina älskade! Må detta rop genljuda i alla Herrens trognas hjärtan! O, att vi kunde släppa många af våra förutfattade meningar och taga Guds ord så enkelt som det står, då skulle tusenden af Herrens lärjungar gå ut enligt Ap. G. 1: 8 för att blifva hans »vittnen ... intill jordens ände». Ja, det skulle bli ett evangelii korståg till Kina. Fyra millioner kronor skulle Sveriges kristna med lätthet kunna sammanskjuta för att först utsända två tusen missionärer, blott Guds Helige Ande finge göra ordet levande för deras hjärtan. Två millioner åtginge till utrustning och utresa och de andra två till underhåll för året. Samma summa skulle sedan behöfvas för hvarje år. Välsignelse från Herren skulle då i strömmar återvända öfver de olika församlingarna och arbetet sålunda alltmera utvecklas.

Betänka vi vidare de oerhörda svårigheter, med hvilka evangelium har att kämpa i Kina, och se de segrar, som sanningen redan vunnit därute, så hänföras vi vid tanken på hvad Gud *vill* och *förmår* utföra i fortsättningen, blott han har redskap att verka igenom.

Efter trettiofem år af evangelisk verksamhet i Kina lär där år 1842 ej funnits mer än 6 döpta kristna, men *de följande trettiofem åren* sågo en tillökning af 13,000, som funnos inskrifna i de olika församlingarna år 1877. Endast på de följande tio åren 1877—1887 ökades skaran med 15,000 och *de följande tio åren med 52,000,* så att de kristnas antal uppgick år 1897 till 80,000, och f. n. öfverstiger det 100,000. Missionärernas antal öfverstiger redan 3,000. Vi tänka på Jesu ord: »större ting än dessa skall du få se». På vårt eget missionsfält döptes under de första 11 åren 110 personer i de olika församlingarna, däraf hälften under 1898. Under 1899 hafva 60 personer blifvit döpta.

Vi hade alltså fått arbeta 10 år för lika många, som sedan på ett år, det elfte, insamlats från hedendomen. Det är *då* kristendomens *lif* uppenbarar sig hos en hedning, som kristendomens *lära* griper omkring sig. Vi kunna således vänta än större ting af vår Gud i fortsättningen.

Vårt arbetsfält är lika stort som Skåne, Blekinge, Småland, Östergötland, Gotland och Öland med omkring 5 millioner innevånare! Missionärernas antal är 33 jämte 17 infödda medhjälpare (10 evangelister och 7 bibelkvinnor)! = *1 missionär på 100,000 hedningar.* Således knappast tre sanningens budbärare för en stad så stor som Stockholm. *Skall ej ett sådant förhållande kunna röra våra hjärtan till förnyade ansträngningar!*

2. För att åtlyda befallningen i vår text behöfs vidare *djärfhet.* Först när evangelium blir predikadt för alla folk, skall Herren komma igen. Missionsbefallningen fordrar, att vi med all skyndsamhet ställa oss den till efterrättelse och gå åstad i Herrens namn. Många äro de hinder, människor uppgifva sig hafva. Än heter det:» Herre, låt mig först gå och begrafva min fader» eller »Låt mig först taga farväl af dem, som höra till mitt hus». Herrens svar är bestämdt och kort: »Låt de döda begrafva sina döda, *men gå du och förkunna Guds rike*». Här gäller att tränga sig fram. Ofta äro hindren ej verkliga sådana. En framstående missionsvän i en af våra universitetsstäder berättade mig, att han kände flera unga män, hvilka som studenter voro fulla af nit för Herrens rikssak och redan afgjorda för att tjäna honom bland hedningarna, men som genom fortsatta studier svalnat i sitt nit och aldrig kommit ut på missionsfältet.

Till följd af den kinesiska lärdomens ensidighet äro kineserna just inga tänkare och ej heller spekulativt anlagda, hvarför den svenska studentexamen är ett mer än tillräckligt kunskapsmått för den, som önskar blifva *missionär.* Organisatörer och ledare behöfvas blott få, det stora behofvet är *missionsarbetare.* Af de mer än 200 skandinaviska missio-

närer, som f. n. arbeta i Kina, och som Herren underbart användt att predika evangelium för tusenden, att upprätta stationer och grundlägga församlingar, äro blott några få studenter. *Vi måste vara villiga att af världen blifva ansedda som dårar och okunniga, då det gäller att lyda Gud och göra hans vilja.* Vi instämma med den framstående indiske missionären Xavier' i hans bekanta yttrande: »jag har ofta önskat kunna resa till Europas olika universitet för att ropa likt en människa från sina sinnen till alla, som äga mera lärdom än kärlek: O, hvilken oräknelig skara människosjälar, som genom edert förvållande utestängas från himmelen.»

3. *Ihärdighetens* dygd har också i allt missionsarbete visat sig vara af utomordentlig betydelse. Sedan jag blifvit villig att åtlyda den store vingårdsmannens: »Gån ock I», så *behöfs ihärdig bön och förbidan* för att utröna, hvar *min* plats är i den stora vingården. Då jag fått visshet om *hvart* Herren vill sända mig, behöfs ihärdighet att öfvervinna de hinder, som ännu synas stå i vägen, och bör jag med anledning däraf för ingen del tro, att jag misstagit mig. Tvärt om vill Gud därigenom pröfva mig för att se, om hos mig finnes något af den »världsöfvervinnande tron» och af den tro, som »förflyttar berg». Ute på missionsfältet hör svårigheters öfvervinnande till ordningen för dagen, och det är genom ett ihärdigt framhärdande i lidande och tro »utan att se», som evangelii segrar vinnas.

»*Gån ock I uti vingården, och hvad skäligt är skall jag gifva eder.*»

En lärarinna för missionärernas barn.

»Edra önskningar vare kunniga inför Gud i allt», säger Paulus till de troende uti Filippi. De skulle ej få hafva omsorger, dem skulle de kasta på Herren. Däremot fingo de hafva önskningar, dem de själfva likväl ej tillåtos att bära på, utan de skulle göra dem kunniga inför Gud genom bön, åkallan och tacksägelse. De skulle således lämna sina önskningar i Guds hand och låta honom få förverkliga dem. Hvar och en, som pröfvat denna väg, vet af erfarenhet, att detta är den förträffligaste vägen. Och »Svenska Missionen i Kina» har, som de vänner veta, hvilka följt missionen från dess första början, i sitt arbete utvalt den vägen. Det säger sig själft, att under de tillryggalagda 13 åren hafva många stora behof gjort sig gällande i vårt arbete. Åter och åter hafva vi framburit dem i bön och åkallan till Herren. Stundom hafva vi i trängre eller större kretsar begärt missionsvännernas hjälp i bönen, och alltid har Herren hulpit. Om svaret någon gång dröjt, har det dock slutligen alltid kommit och *då* så härligt, att både vi, våra vänner och medarbetare fått stor anledning att tacka Herren. Det är i sanning kärt för oss att minnas detta, då vi nu stå inför ett nytt behof, hvilket Herren låtit oss möta i vårt arbete för missionen, och med afseende på hvilket vi härmed utbedja missionsvännernas intresse och förböner, hysande äfven nu den tillförsikten, att Herren skall bönhöra oss på grund af sin aldrig svikande trofasthet.

Det behof, som vi nu syfta på, är en *lämplig lärarinna för missionärernas barn.* Broder E. Folke har redan 2:ne barn i skolåldern, och de öfriga familjernas barn hinna snart dit. Det vore därför mycket förmånligt att erhålla en lärarinna på missionsfältet, som kunde undervisa barnen i vanliga folkskoleämnen — kunde det ske äfven i språk, vore det så mycket bättre. — I sådant fall finge föräldrarna behålla barnen under sin vård så länge som möjligt. Och det bör ligga i öppen dag för alla, att detta är från alla synpunkter mest önskligt. Om det ej är så lätt för föräldrarna att lämna sina barn ifrån sig i andras händer, så torde det ej heller vara någon lätt sak att finna dem, som vilja åtaga sig andra barns uppfostran, så att de blifva i fars och mors ställe. Kommittéen har tillsammans med de hemmavarande missionärerna noga öfvervägt detta ärende och därvid kommit till den öfvertygelsen, att det så väl för missionen som för missionärerna blir både det billigaste och det mest fördelaktiga att få ut en lärarinna på missionsfältet för barnen, och därför enats om att meddela missionsvännerna detta behof och begära deras förböner, att Herren snart måtte gifva lämplig person för detta ändamål. Och hoppas vi, att bland de många missionsvänner, som brinna af nit för Herrens verk, det äfven skall finnas någon villig att åtaga sig detta viktiga arbete i Herrens vingård, och skall kommittéen med glädje ingå i brefväxling om saken med personer, som anmäla sig. Naturligtvis väntas det af dem, att de äro verkliga missionsvänner, att de äro villiga att lära sig kinesiska språket och att tidtals — då så kan ske — deltaga i missionsarbetet.

Allt det folk, som deltog i arbetet på den mur, hvilken Nehemia uppförde omkring Jerusalem, utförde icke alla samma arbete; nej, detta var visserligen af mycket olika slag, men det tjänade allt det hela, och alla, som hjälpte till därmed, på hvad sätt detta än skett, fingo glädjas med en stor glädje, då muren stod färdig. Så förhåller det sig äfven med missionsarbetet. Detta är så olikartadt, men allt — äfven det ringaste — tjänar samma syfte, och alla, som varit med i något arbete för missionen, skola en dag få glädjas. Sade icke Jesus: »Och om någon tjänar mig, honom skall min fader ära.»

"Vid all vår hågkomst"

af samvaron med syskonen på missionsfältet upphöra vi icke att tacka Herren, som icke vägrat oss något godt under den tid af sex månader, vi vistats bland dem på själfva fältet för vår mission. Med missionärerna, dessa kära utkorade främlingar — i Asien, hafva många allvarliga stunder tillbringats »under den Allsmäktiges skugga».

Vi hafva oförskyllt fått röna mycken kärlek, som bland annat yttrat sig i ett förtroligt och okonstladt um-

gänge. Vi hafva alla »druckit af en Ande ur gemensam bägare», antingen den flödat öfver af hugsvalelse och glädje eller gifvit oss att smaka Herrens nåd och sanning i en annan form. I dyrbart minne kvarstår och för tanken framträder bilden af arbetet såväl som af hemlifvet på de olika stationerna. Hvar och en station bär ju helt naturligt sin prägel. Ytterst härleder sig denna från den vårdhafvande missionären, hvars karakter och framför allt personliga förhållande till Herren trycker sin stämpel på arbetet i det dagliga lifvet. Dessutom bidrager arbetets art till att gifva åt hvarje plats en viss ton. Så har man t. ex. från *Üin-ch'eng* det lifliga intrycket af skolgossarnas högljudda läxläsning och ihärdiga dragspelsmusik; Folkes mångartade verksamhet: än studerande kinesiska, än samspråkande med besökande, än åter undervisande i skolan eller predikande; Linders vandringar mellan »pastorsexpeditionen» och apoteket eller opiumasylen, gifvande råd och hjälp, utdelande af medicin, opererande etc., och Bloms arbete med sina kassaböcker, många och långa missionsräkningar, hvilka på grund af ständigt växlande silfverkurs gifva honom mycket att göra de tider, han ej är sysselsatt i Honan.

Från Tong-cheo-fus missionsvärld minnes man August Berg i liflig rörelse från bittida till sent. Hans kontor ligger så lägligt till, att han där är midt ibland kineserna, t. o. m. patienterna i opiumasylen har han under sina ögon. På den öfverbyggda framgården mottagas besökande: sjuka, som vilja hafva läkarehjälp, eller ock »intresserade i läran», hvarvid alltid den lille intelligente gubben Fann är till hands att bistå.

Daggryningens flickskola tager till stor del fru Augusta Bergs tid i anspråk, liksom arbetet bland kvinnorna i allmänhet är syster Anna Eriksson ombetrodt.

Utanför Han-ch'engs stadsmur ser man den lilla missionsstationen uppe på en kulle. Nu äro systrarna Emelia Ulff, Maria Pettersson och Emelia Sandberg ensamma i rörelse där innanför, sedan syskonen Bergling rest hem. Det lifligaste intrycket af arbetet i Han-ch'eng, hvad själfva stationen angår, gåfvo kvinnornas besök. Ganska flitigt kommo de styltande på sina små fötter, mera liknande klöfvar än människofötter. En af dem gjorde en duktig kullerbytta sista dagen, vi voro där, hon beräknade ej djupet af ett trappsteg, den lilla foten svek henne, och handlöst föll hon framstupa på stenläggningen. Lyckligtvis tycktes hon ej lida någon svårare skada.

Med tanken på I-shi erinras man om de lifaktiga goss- och flickskolorna såväl som arbetet bland kvinnorna och de flitiga besöken i byarna. Själfva stationen där är i mitt tycke den mest hemtrefliga af alla våra stationer. I all sin enkelhet motsvarar den både missionärernas och folkets behof af en missionsstation. Vissa förändringar lära komma att vidtagas i I-shi ifråga om arbetskrafterna. Herren vake öfver att de förändringar, som nödvändigt måste göras, må få tjäna till, att »Herrens ära blifver uppenbar» och att »på allt sätt» de flesta må vinnas.

Gong-gongens kallande på bestämda tider gifver åt arbetet i Hai-cheo under syster Frida Pryts' ledning en prägel af ordning och punktlighet. Skolflickornas glada skratt eller entoniga läxläsning höras öfver allt på stationen. De sex hundra byar, som ligga inom Hai-cheo-distriktet, äro ock föremål för systrarnas varma intresse.

Me-ti fingo vi ej besöka af brist både på tid och krafter. Syster Emma Andersson, som en tid bott och verkat där, hoppas att tillsammans med syster Engström få upptaga arbete i Honan, då Me-ti kommer att öfverlämnas åt de norska systrarna, hvilka kommit oss till hjälp på vårt stora fält. Från Me-ti hoppas de sedermera få bryta sig ett eget missionsfält i Honan.

Hvad som nu sagts om arbetet lär väl näppeligen innehålla något nytt för de flesta af missionsvännerna. Det föll sig dock helt naturligt att göra ett sammandrag af total-intrycken, då det yttre afståndet emellan fältet och oss för hvar dag ökas.

»Gåfvorna» liksom »ämbetena äro mångahanda, *men Herren är densamme*». Må därför likheterna såväl som olikheterna de arbetande emellan endast *»främja ett orubbligt vidblifvande vid Herren» personligen.*

* * *

För närvarande vistas vi i Tai-Yen-fu, Shansis hufvudstad, och gästa hos vänner, tillhörande den s. k. Pigottska missionen.

Under vägen hit hafva vi uppehållit oss längre eller kortare vid stationer, som tillhöra C. I. M. Första söndagen tillbringade vi i Hong-tong, en plats af stor betydelse inom C. I. M:s historia. På denna station har från början omkring ett tusen infödda kristna blifvit döpta. För närvarande, sedan många gått att vara när Herren och andra afflyttat eller, Gudi klagadt, affallit, består församlingen af omkring fyrahundrafemtio medlemmar.

Erfarenheterna i öfrigt under vägen hafva naturligen varit blandade, då resorna i Kina alltid hafva sina afvigsidor och faror. »Men Gud är trofast, som har räddat, som räddar, och till hvilken vi hafva den förhoppning, att han ock framdeles skall rädda oss.»

»Om Herren det tillstädjer», komma vi att tillsammans med fröken Ebba Burén fortsätta resan norrut ännu en 14 dagar för att besöka Helgelseförbundets fält i Tatung-distriktet.

Tai-Yuen-fu d. 28 sept. 1899.

Joh. Rinman.

Från missionsfältet.

Höstmötet i Üin-ch'eng.

Den andra söndagen i den 9:e kinesiska månaden (d. 15:e okt.) hölls stora höstmötet i Üin-ch'eng och fortgick i 2:ne dagar med bönemöten, predikan, vittnesbördsmöte, dop och församlingsmöte.

Ämnet för välkomsttalet var: »Församlingens tillväxt beror ej af mänskliga resurser utan af Guds kraft.»

Den kollekt, som upptogs, steg till Tael 12: 89, hvaraf Tl 5: 88 var missionernas andel. Tl 7: 01 utgjorde således kinesernas bidrag till mötet. Dessutom hade de troende i landsbygden sammanskjutit spannmål till ett värde af nära Tl 10: 00. Utgifterna för mötet uppgingo till Tl 10: 36.

Vid församlingsmötet utöfvades tuks mot tre församlingsmedlemmar, som genom af församlingen utsedda män fingo varning och förmaning till ett bättre, kristligt lefverne. »Liu-san», som förut — emellan stormötena — af mig och en af diakonerna uteslutits från nattvardsgemenskap, blef icke nu af församlingen återupptagen

Förbud att tills vidare deltaga i nattvarden gafs äfven för en annan manlig medlem för visad likgiltighet för Guds ära i en allvarsam sak, som dragit försmädelse öfver Guds namn.

På grund af att arbetskrafterna i Üin-ch'eng efter min afflyttning till I-shi blifva förminskade, beslöts en delning af Üin-ch'engs församlingsdistrikt, så att norra och nordöstra delen hädanefter tillhöra I-shi församlingsdistrikt. De troendes i dessa distrikt namn öfverföras till I-shi församlings bok.

Vidare beslöts, att spannmålen, som sammanskjutits af de troende från tre olika distrikt inom församlingen, och som tills vidare förlagts i sina respektive distrikt, skall tillfalla de olika distrikten för vidare användning enligt öfverenskommelse med församlingsföreståndaren och de troende inom de respektive distrikten. Dessutom beslöts, att den i Üin-ch'eng befintliga kassan skall delas lika emellan det kvarblifna af Üin-ch'engs församling, distriktet i nordost med centralpunkten Chang-chuang och distriktet norrut med centralpunkten Chou-chia-chuang. De troende i dessa distrikt, som redan länge samlats på dessa platser till regelbunden gudstjänst, skola uppmuntras att där anskaffa egna predikolokaler och så småningom bilda församlingar, som skulle göras oberoende af hjälp från utlandet.

Vid dopförhöret beslöt församlingen att upptaga i sin gemenskap fyra katekumener, som också döptes dagen därpå. De hafva alla det bästa vittnesbörd om en gudfruktig vandel och ett förändradt sinnelag, hvarför vi med glädje hälsade dem välkomna.

Evangelisten Chang hade till text för sin aftonpredikan: »Kommen till mig I alle, som arbeten» o. s. v., och framhöll mycket dyrbara sanningar.

På söndagsmorgonen höll evangelisten Chiao som vanligt en predikan i stället för att leda ett bönemöte. Det tycks vara omöjligt att få våra troende att inse, att ett bönemöte kan vara lika så viktigt och välsignadt som en predikan.

E. Folkes predikan var öfver Matt. 22: 1—14: »Bröllopskläderna».

Ämnet för mötet på söndagseftermiddagen var: »De troendes plikter». Däröfver talade också evangelisten Chang.

Vittnesbördsmötet på söndagsaftonen var mycket godt. Vi fingo höra, att Herren verkar i det tysta, äfven där vi knappast våga hoppas det. Två af dem, som döptes, hade ej varit antecknade såsom dopkandidater, och vi hade ej hopp, att de voro riktigt uttagna från hedendomen, men vid mötet gåfvo församlingsmedlemmarna dem de bästa vitsord om ett gudfruktigt lif.

Den äldste eleven i skolan (han var bland dem, som döptes) steg upp och begärde att få vittna om Guds kärlek mot honom. Han hade förut varit i skolan men inlade då ej någon kraft i sitt arbete. Af A. Hahne blef han en gång straffad, för det han stulit sig ut om aftnarna och sprungit att se på teatern. Han lämnade då skolan och hemmet och ingick som elev vid ett teatersällskap, där han måste förbinda sig att stanna i 4 år utan att ha rättighet att efter behag lämna huset. Där fick han svälta och för öfrigt »äta så mycken bitterhet», att han snart begärde att få sluta och bli fri. Men detta nekades honom. Han vaknade då upp till besinning och kom ihåg det goda, han haft i skolan, men nu var han så godt som en fånge. Hände det så, att en af Fredrika Hallins tjänare en dag gick förbi teatern och fick se f. d. skolgossen på scenen. Han underrättade genast Fredrika — det var i Me-ti — och hon gick då och utverkade hans frihet samt upptog honom i sitt hus. »Hade ej Gud på detta sätt förbarmat sig öfver mig, hvar hade jag då varit nu?» Så slutade han sitt tal, som åhörts med spänd uppmärksamhet.

En annan man berättade om underbar räddning i öfverhängande dödsfara. Vid störtregnet i somras steg vattnet på aftonen så hastigt i hans gård, att han såg sig nödsakad att i mörkret med hustru och tre flickor begifva sig till ett högre liggande tempel i närheten. Men på vägen dit upphunnos de af en störtflod, som kom ner i ravinen och skilde dem åt. Han lyckades med det minsta barnet (2 år?) komma upp på tempelplattformen, och därifrån hörde han i mörkret sin hustrus och den andra flickans rop om hjälp. Han försökte stiga ner i vattnet och gå till dem men kände, att han skulle ryckas med. Han kunde då blott knäfalla på plattformen och ropa till den Gud, som han förut lärt känna. Hustrun hade fått något fotfäste och lyckades hålla flickan uppe, fast vattnet en stund gick henne själf till munnen. I daggryningen, då vattnet något sjunkit undan, begaf han sig ner och uppdrog hustrun och dottern på det torra. Den äldsta flickan, 14 år, hade de ej sett eller hört utaf på hela tiden. Han fann äfven henne sittande mellan ett par grenar, där hon hållit sig fast hela natten. Hon hade hela natten sett en hvitklädd man stå bredvid sig och hade för hans skull ej vågat ropa. — Herren bevarade dem alla, så att ingen af dem, som stått i vattnet hela natten, tog någon skada.

En annan man, som en gång sökte mig här för sin sjuka arm, berättade, att, då han ej fann mig hemma, gick han hem till sitt. På natten såg han i drömmen Herren Jesus, som kom och tog på hans arm och gjorde den helbrägda. Märkvärdigt var, att sjukdomen dagen därpå tog en hastig vändning och om ett par dagar var alldeles borta.

Vi voro mycket tacksamma till Herren för de välsignelser, vi fingo under mötet, och för glädjen, att vi få se, huru Guds rike nu går framåt ibland oss. I höst ha i vårt missionsdistrikt (utom Tong-cheo och Honan) 34 personer kunnat genom dopet upptagas i församlingarna. Öfver denna uppmuntran äro vi mycket glada. »Edert arbete är ej fåfängt i Herren.» *Hugo Linder.*

Üin-ch'eng nov. 1899.

Hai-cheo

den 18 okt. 1899.

Älskade vänner i Kristus!

Vårt stormöte är nu öfver. De, som på våren anmäldes såsom dopkandidater, samlades ett par, tre dagar förut till bibelstudium. Vi genomgingo med dem de viktigaste händelserna ur Jesu lif samt dopets och nattvardens betydelse. Af de 28, som rekommenderades till dop, blefvo 12 antagna och förenade med församlingen. Några hade blifvit förhindrade att komma, och de öfriga ansågo vi borde vänta ännu någon tid. Dessa tolf aflade mycket klara vittnesbörd om sin tro på Jesus. Bedjen, att de måtte blifva bevarade, och att ibland dem icke må befinnas vara någon Judas. För ett år tillbaka nöd-

gades vi utesluta Uang-Uang-shui, broder Tjäders förre medarbetare, från nattvarden. Vid detta möte blef han åter upptagen i full församlingsgemenskap. Han har varit sjuk öfver ett halft års tid. För våra ögon synes det, som om hans dagar vore räknade. Han sade sig längta efter att få »äta Jesu kött och dricka hans blod». En annan af medlemmarne, en gammal gumma, har tills vidare blifvit förbjuden att få deltaga i nattvarden, emedan hon har sina förfäders taflor kvar i sitt hem. Hon har under dessa år icke tillbedt dem, men af ett samtal har framgått, att hon vid sin sonsons blifvande bröllop ämnar hafva dem framme och låta brudens släktingar knäböja inför dem. Nämnde gosse har gått i skolan först i Hai-cheo och sedan, då skolan här måste upphöra i brist på utrymme, i I-shï. Han har varit mycket snäll och tyckts vilja tillhöra Herren helt. Nu ha emellertid hans blifvande svärföräldrar hotat att icke gifva sin dotter åt honom, om han fortfarande tror på utländingarnes religion, och detta har haft till följd, att han icke vågar vara kvar i skolan längre eller komma till gudstjänsterna.

Våra troende bröder och systrar i Kina behöfva våra förböner. De hafva många frestelser och svårigheter, som vi icke känna till.

Utom missionärerna E. Folke och A. Berg talade vid detta möte äfven fyra af våra infödda bröder. Kongs från Pu-cheo vittnesbörd var särdeles välsignadt. Han talade om skillnaden emellan att känna Gud blott såsom den där kan förlåta synder eller känna honom såsom en, som intresserar sig för det minsta och kan hjälpa i lifvets alla småsaker. Det var icke förrän under sommaren 1898, som Kong lärde känna sin Frälsare på detta senare sätt. Flere af de andra troende hafva också synbart vuxit i nåden. En man t. ex., som förut haft svårt att vittna om Herren, gör det nu med glädjestrålande ansikte.

I kollekt upptogs öfver 20 taels eller cirka 50 kronor. Det är ännu icke bestämdt, hvartill insamlade medel skola användas, utan utgör detta ett ämne för bön tills nästa stormöte.

»Icke med makt och icke med kraft, men med min ande, säger Herren Sebaot.» Zak. 4: 6.

Agnes Forssberg beder om hjärtliga hälsningar.

I Jesus förenade

Frida Prytz.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Oktober 1899.

Då om hösten bladen på träden börja förändra färg, skifta i rödt och gult och solen skiner fram litet senare på dagen för att dock blifva desto mera välkommen, då är det skördetiden därhemma för den mognade frukten. Det är en rörlig tid, en lycklig och efterlängtad, särskildt då det blir ett godt fruktår.

Af alla blommorna, som lyste så hvita och skära på våren, blir ej fullmogen frukt, men man gläder sig åt hvad man får. Ungefär samtidigt bruka vi härute ha skördetiden på våra stationer. De frukter, som synas oss vara mognade af Guds nåds sol, nedplockas, d. v. s. upptagas genom dopet i den kristna församlingen.

Vi kalla här dessa möten för »stormöten».

I regel hållas tvenne sådana på hvarje station, ett om våren och ett om hösten. Nu äro alla för i år redan till ända. Jag hade glädjen att få deltaga i dem, som höllos i Han-ch'eng, Hai-cheo och här; det är om detta senaste, jag vill berätta något litet.

»Stormöten» emotses med längtan af både missionärerna och församlingen. De äro våra andliga högtider, så väl behöfliga för stärkandet af syskonbandet och af tron på vårt arbetes framgång. För att nu kunna hålla »stormöte» fordras först och främst deltagare, d. v. s. sådana, som kunna värdera, hvad mötet innebär. För att nå detta mål få vi härute ofta bedja många år. Jag minnes så väl en söndagseftermiddag sommaren 1893. Genom sydöstra porten af T'ong-cheo-fu gingo fyra personer ut, styrande sin väg nedåt en flod, om flyter förbi staden på ej så långt afstånd. Ankomna till flodstranden sjöngo vi en sång, anropade Gud om välsignelse, och så nedstego missionären och en af dem, som följt med till floden, i vattnet, och »T'ong-cheo-fu's förstling», *Shih Huai-fong*, döptes till den treenige Gudens namn. Hans bild återfinnes på gruppkortet: den man, som håller sin bibel med båda händerna. Vid vår återkomst firade vi Herrens nattvard, »två personer församlade i Jesu namn», och »stormötet» var öfver! Nästa år, ungefär vid samma tid och på samma ställe, döptes ytterligare en, som sedan förflyttats till annan församling, men det var ej förrän på sommaren 1897, då vi inflyttat i vårt nya hus, som vi kunde hålla ett riktigt möte. I vårt gamla hus minnes jag, att vi en gång voro 19 personer, och då hade vi det ej för rymligt. Nu kunna vi vara 70 à 80 personer och ej förnimma något obehag. På stormötet 1897 döptes 6 personer, och sedan dess hafva vi regelbundet tvenne dylika möten hvarje år.

I år hölls vårt möte den 13:de—16:de oktober, och kl. 7 på aftonen den 13:de var vårt kapell fullsatt af uppmärksamma åhörare. Med 2 Tim. 2: 1—3 som utgångspunkt hälsades alla välkomna, hvarefter trenne hufvudpunkter framhöllos, nämligen att vi under detta möte måste *stärka oss i nåden* för att sedan i vår ordning kunna *anbefalla den åt andra* och *lida som Jesu Kristi gode stridsmän.*

Den andra och tredje mötesdagen höllos möten kl. 7 och 10 f. m., 3 e. m. och 7 på aftonen med bestämda ämnen och af olika talare, utländingar och kineser. Sista mötesdagen hade vi på f. m. vår skörde- och insamlingsfest, som i år inbragte 20,000 cash, och på e. m. församlingsmöte. Vid detta möte anslog församlingen 30 tael (omkr. 75 kronor) till den gosskola, vi efter nyåret ämna öppna. Mötets högtidligaste akt var, då vi på söndagsmorgonen samlades kring dopgrafven och efter att ha sjungit: »Sälla dag, sälla dag!» genom dopet upptogo i församlingsgemenskap 6 personer, 3 män och 3 kvinnor. Vid sådana tillfällen fröjdas man oftast med bäfvan, man undrar hurudant deras lif, som nu bekänna Jesus, i fortsättningen skola blifva. Denna gång kände vi dock alla en öfvervägande fröjd. Våra tjänares och skolbarns frälsning ligger oss ju närmast om hjärtat, och på samma gång de utgöra föremål för våra dagliga förböner, få de ju ock mera undervisning än många andra.

Vi äro glada kunna säga, att alla våra tjänare antecknat sig som »sökare», men vi gå ej för hastigt till väga med deras dop för det. Så länge de äro hos oss, äro de skyddade för många frestelser, och det är först, sedan vi öfvertygat oss om att de kunna stå för sig

själfva, som vi döpa dem. Vid detta tillfälle fingo vi döpa trenne, *Ien King-Uei* och *Shih Ts'u-t'ang*, som varit hos oss i respektive 3 och 4 år. Den sistnämnde är ett mönster af tjänare och — i hemlighet — allas vår favorit. Under alla dessa år har han aldrig behöft få en tillrättavisning. Troget och flitigt fullgör han sina sysslor och — »allt, hvad han gör, det lyckas väl». Vill man hafva något ordentligt gjordt, anförtros det åt honom. Vi hafva ju bemött honom väl och ofta uppmuntrat hans flit, men aldrig kunnat förmärka, att han däraf tagit skada. Af naturen blyg och fåordig var det därför så kärt att bevittna, hurusom på vårt sedvanliga vittnesbördsmöte på söndagskvällen han var den förste, som steg upp och med mycken frimodighet och synbar glädje omtalade, hvad han fått erfara af Guds nåd. Af våra skolflickor döptes den äldsta tillsammans med sin äldsta systers svärmor, gumman Kao, vår evangelists mor. Och därmed har hela den familjen blifvit Herrens, hvarför de ock på sin högtidsdag fingo Josua ord som minnesspråk: »Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren». De öfriga två voro madam Li, som i praktiken tjänstgjort som bibelkvinna, ehuru ej aflönad som sådan, och förstlingsfrukten från staden Hua-cheo, *Chang Chao-siang*. Madam Li har sin fosterdotter i skolan, har aftagit bandaget på sina fötter och har nu hvarje dag full sysselsättning bland de kvinnliga opiumpatienterna och med husbesök i staden. Vårt möte var godt, ära vare Gud!

Mer och mer kommo de kristna in i bibelns sanningar, och det är därpå vi arbeta, att de må blifva rotade i sanningen och uppfyllda med kunskap om hvad som är Guds vilja. Nu några bifogande upplysningar till gruppkortet (se första sidan). Deltagarne utgöras af församlingsmedlemmar, forskare och opiumpatienter. Dessutom framträda ju några bekanta ansikten af annan ras, som ej behöfver presenteras. Gubben med de stora glasögonen på näsan heter *Ma*, f. d. vegetarian, en enfaldig men kärnfast gammal man. På hans högra sida sitter herr *Fann*, vår privatlärare, som för sin tros skull för några år sedan förlorade sin grad. Till vänster om Ma sitter församlingsmedlemmen *Lii* från Uei-nan, förstlingsfrukten från vår opiumasyl, en präktig gubbe, som lider för Jesus på mångahanda sätt som en god stridsman. Hans dotter kom till skolan i år och har nu naturliga fötter. Hans son kommer till gosskolan i år. Bakom honom med munnen litet onaturligt sluten står evangelisten *Kao*, dr Kochs i Linköping representant. Han är församlingens prydnad och ofta förut omtalad.

Nedanför honom med bibeln i högra hand och småleende sitter doktor *Liang*, en snäll man men nedtryckt af svåra familjeförhållanden. Bedjen för honom! Hans hustru, afvand från opium, röker ånyo och har dessutom ett förfärligt otygladt lynne. Hans äldsta son, afvand äfven han från opium, röker ånyo och är en i flere afseenden förlorad son. Hans andre son har redan beredt honom flera sorger och är nu, som ett sista försök, sänd till skolan i Üin-ch'eng för att där reformeras. Hans lilla flicka måste vi ock af vissa omständigheter skilja från vår skola. Kommer så därtill ekonomiska svårigheter, så har vår broder en tung börda att bära. Bakom hans vänstra skuldra står den nydöpte *Ien King-Uei*, som ock i dagarna skall gifta sig. Nedanför honom, redan omnämnd, »Tong cheo-fus förstling» *Shih Huai-fong* och rakt bakom honom, med sin haka öfver hans mössa, vår snälle tjänare *Shih Ts'u-t'ang*, som döptes. (Flere privata vänner känna honom under hans privata namn »Kycklingen».)

Bakom *Shih Huai-ü's* vänstra skuldra står *Li Uan-t'ai* från Uei-nan, skolflickorna *Iong-rh's* och *Üin-rh's* far. (»Daggryningarne» gifve akt!) Gubben, som läser i sin bibel, är flickskolans lärare, äfven han en herr Fann. Han är ej döpt, men »Daggryningarne» skola nog få sina böner besvarade. Han aflade ett sådant godt vittnesbörd på mötet, hurusom Jesu ord i Mattei 11: 28: »Kommen till mig, I alle» etc. gjort hans hjärta godt. Bakom honom står en af förra årets opiumpatienter, som tecknat ned sitt namn som forskare, och bredvid denne återigen Hua-cheo-mannen *Chang Chao-siang*, som döptes. Och härmed lämna vi männen för att påpeka några bland kvinnorna. Till vänster om syster Sigrid Engström sitter moder *Li*, som döptes. Nedanför lille Valdemar med barnet i knäet, evangelistens hustru, bakom henne med hucklet på hufvudet, gumman *Kao*, som döptes och bredvid Kaos hustru, hans unga svägerska, *Ts'ai-ch'ih*, äfven hon bland de nydöpta, och bredvid henne återigen Kaos svärmoder, flickskolans husmoder, modern *Uang*, döpt sedan trenne år tillbaka. De öfriga kvinnorna utgöras till största delen af opiumpatienter. Vi få nu ännu en gång lägga dessa kära vänner, oss själfva och vårt arbete på våra älskade missionsvänners hjärtan. »En stor och kraftig dörr är öppnad för oss, och där äro många motståndare.»

August Berg.

Missionsintresse.

Hälsning till vännerna på våra bönemöten för Kina.

För få torde orsaken till C. H. Spurgeons välsignelsebringande verksamhet vara obekant. En vän frågade honom härom en dag, när han såg Spurgeons ofantliga »tabernacle» i London samt var vittne till de tusentals människor, som samlades där kring Guds ord. Spurgeon gaf honom förklaringen, i det han förde honom till ett sidorum och visade honom på en skara församlingsmedlemmar under bön till Herren. Därifrån kom välsignelsen. I bönen ligger också den kraft förborgad, som behöfves för missionsarbetet.

Under bön och umgänge med Gud näres och växer vårt missionsintresse. Utan Jesus Kristus kunna vi intet uträtta.

Roande skildringar om folken i främmande land kunna nog väcka mycket intresse. Man läser om deras språk och seder, historia, litteratur och förhållanden, om förbättrade kommunikationer, om civilisationens framsteg, man beklagar all barbarism och okunnighet och gläder sig öfver hvarje närmande till kulturen. Allt detta bidrager att väcka ett visst intresse, men det är dock icke det rätta missionsintresset. Detta hvarken födes eller underhålles genom sådana skildringar, ty därtill fordras något, som har djupare rötter.

Guds rike är ej af denna världen. Kött och blod kunna icke ärfva Guds rike, och ej heller lära vi oss söka Guds rike och hans rättfärdighet genom att studera och sysselsätta oss med hvad som hörer till världen. Jag har aldrig hört, att intresset att se själar frälsta blifvit

väckt och underhållet hos någon genom studium af svenska historien men väl genom gemenskap med Kristus.

Har du observerat, hvarifrån rännilen i skogen får sitt vatten? Det klara vattnet sipprar fram i en ständig ström. Det har ej regnat på många dagar och likväl sinar icke bäcken ut. Den är icke lik de där regnvädersbäckarne, hvilka öfverflöda med vatten, så länge regnperioden pågår men sedan snart uttorka. Nej, den där lilla rännilen arbetar sig fram mellan sten och mossa lika stilla under vackra som under kulna dagar. Den bjuder dig ett så uppfriskande vatten och blir till så mycken välsignelse just därigenom, att, när andra bäckar torka ut, den fortfar att flöda.

Har du observerat, hvarifrån vattnet kommer? Följer man dess lopp, finner man till sist inne i den tysta, dunkla skogen en klar källa. Källan ligger där så lugn, så klar, så ständigt full med vatten. Där rinner den lilla bäcken upp, och sedan söker den sig väg ut bland bygderna till ängar och fält.

Så förhåller det sig också med det lefvande vattnet, med hvilket Gud vill vattna hela jorden. Hvar rinner det upp? Hvarifrån kommer det? Ack, det är ej likt dessa tidströmningar i världen, som skapas och underhållas genom mänsklig energi, människors intresse eller beräkningskonst och ena dagen fyllas af någon opinionsvåg, men nästa dag äro såsom uttorkade vatten, ty intresset är slut! Ingen finnes till hands, som kan åstadkomma en ny »våg».

Guds lefvande vatten, som gifver världen lif, har sina dolda flöden på djupet i människornas hjärtan, där det råder tystnad och stillhet, dit oron och bullret från dagens mångahanda ej når. Där vill Gud låta sitt lifgifvande vatten springa fram i sådan myckenhet, att vi ej blott själfva blifva otörstiga utan äfven hafva vatten öfver att gifva åt andra; ja, det lefvande vattnet skall räcka i strömmar ända till de fjärran hednaländerna.

Förgäfves söka vi källan med det lefvande vattnet ute i världen. Källan ligger i det fördolda lifvet med Kristus, i böneumgänget med Gud och med hans ord. Den blir så mycket mera gifvande, ju större rum Guds Helige Ande äger i våra hjärtan.

Låt oss bedja till Herren, att källorna blifva rätt talrika samt till bräddarna fulla med vatten, att strömmar må flyta fram till lif för människor nära och fjärran.

Den, som tror på Jesus Kristus, af hans lif skola, såsom skriften har sagt, flyta strömmar af lefvande vatten.

T'ong cheo-fu den 28 nov. 1899.

G. Ad. Stålhammar.

* * *

I ett senare bref, dateradt den 1 dec. 99, skrifver br. Stålhammar.

Vi äro friska och krya i T'ong-cheo. Vinterarbetet är i full gång. Jag sköter vår opiumasyl i vinter. För tillfället är det 24 patienter i asylen. De komma från alla kanter. Vi glädja oss öfver att hafva dem men känna också ansvaret. Jag tycker mig ofta mycket svag och onyttig; likväl prisar jag Gud att få göra det lilla, jag kan. Gud skall hjälpa oss i fortsättningen.

Opiumasylen bedrifves på själfunderhållande princip, så vidt möjligt. Utom opiumasylen hafva vi ju flickskola. Du kan tänka dig, hvilket hushåll här är, då jag säger, att det dagligen går upp till omkring 50 personer, d. v. s. med evangelist, bibelkvinna samt gäster i en eller annan form.

Broder August är emellertid i sitt »esse», när han har riktigt fullt med folk i hvarenda knut. Vi ligga i underhandlingar om att starta en gosskola till nyåret. Vidare hålla vi på att få en andra utstation på en ort ett par mil härifrån. Det är f. d. opiumpatienter, som själfva tagit initiativet. De vilja samlas till gudstjänst om söndagarna samt tro på Gud. Det är mycket att tacka Gud för.

Peh-chuang

den 20 nov. 1899.

Älskade missionsvänner!

Gud välsigne eder!

Denna gång vill jag låta eder höra litet från vår utstation. Det är härligt att se Guds verk här i den lilla blomstrande församlingen. Den är endast 2 år gammal men består nu af 11 medlemmar. De äro alla mycket snälla och lefva helt för Gud. Tre af bröderna blefvo döpta i fjol, de andra åtta döptes i Han-ch'eng vid sista stormötet, som hölls i september månad.

En af bröderna, som hette »Heh-heh» (svart), fick i dopet namnet »Kuang-ming», som betyder ljus, och han och hans hustru äro också verkliga ljus i Herren. Det är så stort att se, huru de stå inför sin Gud i *allt*, och äro vittnesbörd för dem, som vandra i mörkret.

En annan familj heter Liu. I deras hem samlas vi ibland för att få vara ostörda omkring Herren. Och, om någon missionär eller annan broder kommer hit för att predika, finna de alltid ett litet fridhem under deras tak samt gästfria hjärtan och händer, hvilka göra allt, som står i deras makt, för att bereda det godt och trefligt för dem.

En femte är vår dörrvaktare och heter Ken-chu. Han var en opiumrökare och allt annat än god. På honom har evangelium bevisat sin makt till härlig frälsning. Han är fast som klippan, eldig och kraftig och fruktar intet motstånd hvarken från släktingar eller grannar. Icke heller försummar han något tillfälle att vittna om frälsningen i Jesus Kristus. Flera hafva kommit till tron genom hans ord och exempel.

Så hafva vi familjen Uang. De äro också innerligt snälla vänner. Han har förr varit fäktare men är nu gammal och stilla vid sitt landtbruk.

De öfriga tre bröderna äro också landtbrukare. Två af dem voro fordom riktiga vildar, en riktig skräck för många. Slåss, ljuga och stjäla var för dem som »dagligt bröd». Och utfattiga voro de äfven. En af dem sade nyligen: »Förr, då jag stal och gjorde allt ondt, jag kunde, hade jag ändå aldrig något. Nu, sedan jag arbetar och äter mitt eget bröd, har jag alltid nog». De omvända säga, att de se på dem, att Jesusläran är god. Till sist komma vi till gamla 62-åriga gumman Liu. Hon har gått igenom mycket. Hennes förste man dog tidigt, och sedan blef hon såld för andra gången till en köpman, som äfven efter några år dog långt borta från hemmet. Hon hade då ej råd att hämta hem honom, utan måste han begrafvas, där han var. Hennes barn dogo också

tidigt, endast en dotter lefver, men hon är gift och kan ej göra mycket för den gamla. Hon hörde evangelium först genom de ofvannämnda brödema Kuang-ming och Ken-chu. Hon sade då: »Om den Gud, som I prediken, kan hjälpa mig från opium, så vill jag också tro på honom». Sedan fick hon veta, att i Ho-tsin, närmaste missionsstationen, omkring 2 svenska mil härifrån, fanns en asyl, där de, som ville, kunde få komma in. Hon reste då dit och efter 2 månaders öfverståndna krämpor kom hon tillbaka, befriad från opiumbegäret. Hon hade under denna tid hört icke så litet om Gud och läste dagligen i sitt Nya Testamente. Då jag i fjol för första gången besökte denna plats, sade hon till mig: »Jag har icke något jordiskt namn, ty mina män och barn äro döda, men jag har i stället fått ett namn i himmelen, skrifvet i Guds bok». Hon är mycket älskad af de troende vännerna, för hvilka hon är som en mor.

Alltid bär hon sitt Nya Testamente med sig för att läsa eller berätta för andra, hvad hon sett och hört. Hon är så förnyad den gamla själen, att det är en riktig lust att se henne.

Detta är några drag af de elfva, som blifvit döpta till Jesus Kristus. I denna och kringliggande byar finnas många flera, som studera läran, fastän de ännu icke tagit steget helt ut från världen. De skulle dock stå upp för vår sak, om så behöfdes.

Detta är icke ett verk af människor utan af Guds Ande, som verkar kraftigt med ordet. Jesus vandrar än i dag här på jorden bland sina vänner och gör tecken och under, som ingen kan förneka.

Nu har jag 16 opiumpatienter här, hvilka hålla på att vänja sig af med opium. Några af dem visa tecken till omvändelse. Dessutom hafva vi här en skola med 7 små gossar.

När jag efter 5 veckor reser hem till Han-ch'eng, så måste de lämnas i lärarens vård.

Skörden är mycken men arbetarne få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd!

Med innerliga hälsningar till alla vänner och syskon i tron från allas eder i Jesu kärlek förenade

Emilia Sandberg.

Afskedshälsning*

Älskade missionsvänner!

»*Allt blifver vid lif, dit bäcken kommer.*» Hes. 47: 9.

Då vi nu stå redo att lämna vår världsdel för att på Herrens bud söka bland Kinas hedningar kungöra hans dygd, känna vi ett djupt behof att uttala ett tack och farväl till eder, dyra medarbetare. Att upprepa alla de platsers namn, där jag af eder mottagits och fått tala om Kinas nöd och blifvit uppmuntrad af edert nit och eder kärlek till missionens heliga sak, är kanske öfverflödigt. Herren känner de sina. Och må hans bästa välsignelse hvila öfver eder där hemma vid tronen. »*I skolen skörda, om I icke tröttnen.*» Gud ske pris! *Glömmen ej att anteckna våra namn på edra bönelistor*, äfven vår lille Karl, 16 mån., och *bedjen, bedjen* att »strömmar af lefvande vatten» enligt Joh. 7: 38 må genom oss komma öknen och den torra marken att blomstra. Vi hafva nyss läst om att »allt blifver vid lif, dit bäcken kommer.» O, att vi då komme ut till kineserna med »fullheten af Kristi evangelii välsignelse», att intet i oss måtte hindra Andens lifsström från Guds Fadershjärta att meddela lif åt de döda benen. *Den, som dagligen beder härom, understödjer därigenom missionsarbetet på det allra kraftigaste sätt.* I morgon afresa vi från London med ångf. St. Paul och hoppas inträffa i New-York omkr. den 4 febr.

Ringe medarbetarna i evangelium

Hilma och Henrik Tjäder.

* Dessa rader voro afsedda att inflyta i februarinumret af Sinims Land men kommo för sent. Red.

Ombord å ångaren Sachsen.

(Mellan Hongkong och Shanghai) d. 13 Jan. 1900.

Älskade vänner i Herren!

Inom ett par dagar hoppas vi, om Gud vill, vara i Shanghai. När jag nu blickar tillbaka på den flydda månaden, så skulle jag med stora bokstäfver vilja skrifva öfver det hela: *''Idel godhet och barmhärtighet''*, så trofast, så kärleksrikt har Herren bevarat och välsignat oss. Och i dag känner jag en sådan längtan att få sända ett tack till de vänner, som i trogen förbön följt mig på resan, på det att »för den nåd, som af de många har mig vederfarits, må för mig af många hembäras tacksägelse». Ty

»Jesus, Jesus *han* skall äran ha
Båd' på jorden och i himlarna».

Ja, »prisen med mig Herren och låtom oss samfäldt upphöja hans namn!» Han har ej allenast gifvit en god, välsignad resa utan, hvad bättre är, en djup hvila, stor frid och härlig glädje i sin gemenskap. Han har fyllt alla behof, släckt all törst, stillat all längtan. Och i stunder af kroppslig svaghet, då böljorna brusade och svallade, då gaf han ännu mera af hjärtehvila. Han lofvar ju ej, att vi skola bli befriade från vedermödor och svårigheter, men väl, att vi *i dem* skola rikligen »öfvervinna».

Tack, alla I, som vid nådens tron utbedit detta för mig; jag beder ofta Herren löna eder efter sin rikedom.

Och så en hälsning från Kina till eder, som i bön och intresse bära dess nöd på edra hjärtan, ty jag har nu ej endast sett dess kust utan satt foten på dess mark. Ack, hvilken mäktig missionspredikan dessa myllrande skaror af människor hålla. För mina ögon äro de alla hvarandra så lika, i Herrens ögon är *hvar och en* »dyrbar och högt värderad».

Vi kommo in i Hong-kongs präktiga hamn i går på morgonen i det härligaste väder. Hvilket lif och hvilken rörelse! — — O! hvad tankarne hvirflade omkring i hufvudet, då jag satt där i min »rick-show» (kärra), och af en kines drogs genom gatorna, och såg och såg dessa skaror, så flitiga, så ifriga, så jäktande efter det jorden tillhörer, — men utan Gud och utan hopp. Det blef rop ur djupen för Kinas folk och kanske ännu mer för Guds församling, som äter, då andra hungra, njuter, då andra lida, fröjdas åt frihet, då andra sucka under oket.

O! I, som läsen detta, Gud välsigne eder för hvad

I gören för missionen men bedjen om nåd att göra *mer*. Behofvet är så *stort*, Gud är *större*, men han söker efter trogne *bedjare*, trogne *förvaltare*, trogne *sändebud*.

Då jag på aftonen kom hem (!) till ångbåten, hade jag »hört och sett och tänkt mig trött», och det är godt att då få gå fram till Fadren, lägga af alla bördor och hvila ut i hans kärlek. Bedjen för edra sändebud bland hedningarne!

Tisdags morgon (den 16 jan.) hoppas vi vara i Shanghai. Efter en veckas vistelse där, fortsätta vi i kinesiska kläder till språkskolan i Yang-chau och några månader därefter norrut. Vi hafva här ingen varaktig stad utan söka en tillkommande.

Nu farväl! Bref hälsas alltid med glädje. En innerlig fridshälsning från

Eder i Herren tillgifna *Jane af Sandeberg.*

Från kommittén till missionsvännerna.

Hungersnöd i norra Kina.

Älskade missionsvänner!

Under den senaste tiden hafva flera underrättelser från missionsfältet haft att förtälja om svåra tider och hungersnöd. Såväl höstskörden som det nysådda hvetet i norra Honan och södra Shan-si har till följd af torka blifvit förstördt. Broder Blom skrifver i ett bref, dateradt Sin-ngan den 10 okt. förlidet år om denna sak, och han slutar sin berättelse med följande ord: »Till våren och sommaren komma hunger och sjukdomar att bortrycka skaror, äfven om ej uppror kommer till med sina massmord». Se Sinims Land för febr. sid. 13).

Äfven från broder Folke har nyligen kommit bref, hvaruti han bland annat säger: »I dessa trakter råder f. n. mycken oro, isynnerhet i Honan. Intet regn har fallit i höst. Hvetet är sådt men har gulnat bort. Sädesprisen stiga förfärligt. Det hotar att blifva dyra tider. Jag har skrifvit till Shanghai, att våra syskon i Honan få svårt att reda sig med de privata medel, som de få, samt bedt dem gifva dyrtidstillägg. Troligen blir detta nödvändigt äfven i Shan-si och Shen-si. Vi få bedja Herren om det dagliga brödet. Hungersnöd står för dörren, sjukdomar rasa nu också.

Då kommittéen bringar dessa underrättelser till eder kännedom, kära missionsvänner, sker det för att i första rummet bedja om edra förböner. Det har behagat Herren att åter hemsöka denna del af Kina med svåra tider, som synas komma att utveckla sig till fullständig hungersnöd i stora trakter, bebodda af millioner människor. Låtom oss lägga denna kinesernas nöd fram för Herren, som har all makt i himmelen och på jorden, och komma ihåg, hvad skriften säger i Ps. 22: 5—9: *På dig förtröstade våra fäder; de förtröstade, och du räddade dem. Till dig ropade de och blefvo hulpna; på dig förtröstade de och kommo icke på skam.*

Men låtom oss äfven efter den nåd Herren gifver söka att lindra nöden. Herren skall visa hvar och en, hvad han bör göra, och vi veta, att Gud är mäktig att låta all nåd öfverflöda på det hvar och en må öfverflöda till allt godt verk.

Då vi komma ihåg de hungrande kineserna, bör detta icke ske så, att vi därunder glömma missionens behof, som nu är större än någonsin förr. Kommittéen har under dessa förhållanden ansett såsom sin plikt att delgifva missionens vänner behofven i förlitande på att Herren genom eder skall fylla dem efter sin nåds rikedom.

Och låtom oss icke förtröttas att göra det goda, ty vi skola ock i sinom tid skörda, om vi icke tröttna. Gal. 6: 9.

Vid missionens allmänna tacksägelse och bönedag,

den 14 mars, hoppas vi, att våra kära ombud och öfriga vänner och medarbetare måtte förena sig med oss i innerliga tacksägelser och förböner, så att vi alla endräktigt såsom en man draga ned välsignelse öfver arbetet i alla dess grenar. Må fördenskull hvar och en, som det kan, samla sina vänner omkring sig till tack och bön, vetande, att *trons bön förmår mycket, där den är i verksamhet.*

Vi hafva verkligen så mycket att tacka för och bedja om i vår mission. De gamla vännerna hafva hållit ut i kärlek, intresse och deltagande. Understundom hafva vi från deras sida fått se en kärlek, som djupt rört våra hjärtan och gjort arbetet lätt. Några nya vänner har Herren äfven gifvit oss. En syster har blifvit utsänd till Kina, flere kandidater, män och kvinnor hafva anmält sig vilja utgå, några nya ombud hafva tillkommit och ökade medel hafva influtit för de ökade behofven.

På missionsfältet har ock arbetet i dess olika verksamhetsgrenar åtföljts af rik välsignelse. Äfven om onda rykten stundom varit i omlopp, så har dock verksamheten ej blifvit störd eller hindrad genom dessa. Nya platser hafva öppnats, och allt flera hafva lyssnat till det glada budskapet, många hafva anmält sig såsom sökare och vid stormötena på våren och hösten hafva tillsammans 60 personer blifvit döpta, nämligen 5 i Üin-ch'eng, 21 i Hai-cheo, 11 i Ishï, 3 i Me-ti, 7 i Tong-cheo-fu, 8 i Han-ch'eng och 5 i Iang-po. Många glädjande tecken på att det kristliga lifvet fördjupats hos församlingsmedlemmarne hafva också visat sig. — Uang, som vi bådo för förra året, har blifvit upprättad och återupptagen i församlingen. Hälsotillståndet bland syskonen har i allmänhet varit godt, äfven om några måst återvända till hemlandet för hvila. Allt detta jämte många andra välsignelser, som Herren i sin barmhärtighet gifvit, är i sanning mycket att tacka för.

Si, vår Gud är den, på hvilken vi hoppades; att han skulle hjälpa oss; Herren var den, på hvilken vi hoppades. Låtom oss glädjas och fröjdas öfver hans hjälp. Es. 25: 9.

Men nu några ord om våra böneämnen: Beträffande verksamheten i hemlandet, åstunda vi framför allt annat ett rikare mått af Guds Heliga Ande öfver kommittén, ombuden och våra vänner. Alla behöfva vi detta för att icke förtröttas utan stärkas till att med mera hängifvenhet och trohet

förhärliga Gud i vårt arbete, att detta måtte i fullare mått vara ett hans verk. Därjämte trängta vi efter ett varmare bönelif för missionen bland Guds folk i allmänhet och en sådan barnslig förtröstan till hans löften, att vi *vänta* stora ting af Gud och *våga* stora ting för honom, samt att han själf genom Anden må uppväcka flera medarbetare, kalla ut nya missionärer på fältet och mana sina kära barn att gifva de medel, som behöfvas för arbetets underhåll och utveckling.

Behofven på missionsfältet äro stora och böneämnena därför många. Låtom oss fördenskull i uthållig förbön inför Herren frambära: 1) missionärerna och begära, att han måtte vederkvicka deras hjärtan med sin nåd och stärka dem i allt godt verk; 2) församlingarna på de olika stationerna, bedjande, att medlemmarne måtte rotas och grundas i Herren; 3) skolverksamheten och särskildt att de små måtte föras till Herren Jesus; 4) opiumasylverksamheten, på det att många slafvar under opiumlasten må lösas ur de hårda bojor, som hålla dem fångna; 5) de infödde medarbetarne: diakoner, evangelister, traktatspridare, lärare, bibelkvinnor, gästemottagare och tjänare, bedjande, att alla må fostras till dugliga och trogna tjänare i Herrens vingård; samt 6) forskarne i evangelium, begärande, att Gud måtte låta kunskapen om sin härlighet i Jesu Kristi ansikte lysa in i deras hjärtan.

Vidare låtom oss bedja för den politiska ställningen i Kina, för de af hungersnöd hemsökte i norra Honan och södra Shansi samt om flera infödda evangelister och bibelkvinnor.

Och detta är den tillförsikt vi hafva till honom, att om vi bedja något efter hans vilja, så hörer han oss. Och om vi veta, att han hör oss, hvad helst vi bedja om, så veta vi, att vi hafva det ombedda, hvarom vi hafva bedt honom. Joh. 5: 14—15.

Jullåda till Kina.

Äfven i år hoppas vi få skicka en sändning julklappar till våra kära missionärer. Släktingar och vänner, som önska gifva dem sådana till julen 1900, torde före den 1 maj — ej senare — insända dessa under adress: *Josef Holmgren*, 30 Lästmakaregatan, *Stockholm*.

Gifvarne ombedjas att skrifva missionärens namn, för hvilken gåfvan är afsedd, på en adresslapp af tyg, och bör hvarje sak vara försedd med en dylik. Också få vi bedja om innehållsförteckning, som äfven bör upptaga gifvarens namn och adress.

Då den frågan ofta ställes till oss, hvilka saker som äro lämpliga att sända, må såsom ledning för gifvarne meddelas följande lista: Reform- och ylleunderkläder, nattlinnen af ylle eller kulört bomull, flanell, strumpor, hvita bomullsstrumpor, filtar, stickade yllekoftor, örngått, lakan, handdukar, duktyg, kulörta borddukar, näsdukar, hvit vaxduk till borddukar, barnunderkläder, sysaker, kammar, tand- och nagelborstar, tvål, ljus, m. m. *Husgeråd:* Emaljerade kokkärl och tillbringare, vispar, träskedar, brödknifvar och pennknifvar m. m.

* * *

Troligen återvända under innevarande år broder August Berg med fru och barn samt systrarna Anna Janzon och Frida Prytz, hvilken senare varit mycket sjuk och nära döden.

* * *

Fröken *Fredrika Hallin*, som lämnade Stockholm den 27 febr., återvänder till Kina, vill Gud, med ångaren »Prinz Heinrich», som afgår från Genua den 6 mars och väntas anlända till Shanghai omkring den 7 april. Hon anbefalles i missionsvännernas förböner.

* * *

Fröken *Ebba Burén* har återvändt till hemlandet för hvila.

* * *

Missionär C. H. Tjäder med fru och barn ankommo till New-York söndagen den 4 febr. De mottogos af föreståndaren på Skandinaviska Emigranthemmet, hr Vesterberg, där de bodde några dagar och fingo röna mycken kärlek. Broder Tjäder har hållit några missionsföredrag i New-York och Boston. Han ämnade besöka Chicago och sedan resa till Vancouver, därifrån de resa med ångbåt till Kina.

* * *

Fröken *J. af Sandeberg* anlände till Shanghai tisdagen den 16 jan. efter en lycklig om än ansträngande resa och möttes bland andra af syskonen Rinman, hvilket var till ömsesidig glädje. Hennes hjärta var uppfylldt af tack och lof till Herren. Genom en väns godhet hafva vi satts i tillfälle att å annat ställe meddela ett bref från henne till sina vänner, hvilket hon skref mellan Hongkong och Shang-hai ett par dagar före framkomsten.

Pastor Chang.

Huru en buddhaistpräst fördes till kunskap om sanningen och bevarades trogen.

Öfversättning af N. Fogelklou.

För mer än femtio år sedan föddes Chang-chih-pen i byn Sang'ok, fyrtio li väster om Ta-ning, provinsen Shan-si. Hans fader hade ett mindre jordbruk. Byn, i hvilken familjen bodde, var då mera blomstrande än nu, ty i likhet med många andra platser inom provinsen led den mycket under den svåra hungersnöden i slutet af 1870-talet.

Changs föräldrar hade haft flera barn, som dött i späd ålder, hvarför, då Chang föddes, föräldrarna lofvade gifva barnet till tempelgudarnes tjänst. Sedan den lille framburits inför dessa, då föräldrarna sökt nedkalla välsignelse öfver honom, fick han dock de första åren, i likhet med andra barn, växa upp i föräldrahemmet. Då han uppnått sitt tionde år, uppfylldes emellertid löftet, och gossen fördes till templet, där han fick bo hos den gamle tempelprästen. Chang talar mycket väl om denne gamle man, som behandlade honom vänligt. Likväl led han af skilsmässan från föräldrarna och önskade ifrigt att få återvända till dem. Men föräldrarna fruktade, att gossen, om

han lämnade templet, skulle bli sjuk och dö som de öfriga syskonen, och för Chang återstod intet annat än att kvarstanna. Han var emellertid icke utan kamrater, ty i templet funnos äfven andra gossar, i likhet med Chang af sina föräldrar ditförda, för att uppfostras till buddhaistpräster.

Då Chang-chih-pen varit åtta år i templet, hoppades föräldrarna på en möjlighet att återfå honom. De började nämligen blifva gamla, och inga andra barn funnos till att draga försorg om dem. En dag gingo de till templet och kastade lott inför afgudarne för att se, om Chang skulle kunna blifva löst från sin tjänst. Lotten utföll dock ej till deras förmån, och sorgsna återvände de hem.

Snart därefter kom ett teatersällskap till byn, och som vanligt fick templet inrymma teatern. För Chang blef detta en olycklig stund, ty skådespelarne medförde opiet, som numera spridt sig öfver hela Kina, men som dittills i dessa trakter varit okändt. Chang lärde sig att röka och fortfor därmed, till dess han blef omvänd, för omkring sexton eller sjutton år sedan.

Så vidt vi veta, kom han första gången i beröring med sanningen genom ett exemplar af Markus evangelium, som han säger sig ha funnit i ett tempel i Ta-ning tillsammans med några inhemska religionsböcker. Före denna upptäckt hade han hört af sin gamle lärare, hvilken tyckes hafva haft en slags siareförmåga, att ingen af de tre kända religionerna var den sanna, men att en ny skulle uppstå med kraft att frälsa människorna. Chang hade äfven själf haft en uppenbarelse gående i samma riktning. En dag, medan han ännu vistades i templet, var han mycket sjuk och började därvid tänka: »Finnes det någon möjlighet för mig att komma till himlen?» Han tyckte sig då höra en röst, som sade: »Det sanna ljuset skall komma från västern för att upplysa människorna, som därigenom skola blifva i stånd att gå den rätta vägen.» Just två månader därefter upptäckte han Markus-evangeliet.

Det första, som särskildt tilltalade honom, var de två skriftecknen »Fuh-in», lyckoljud, det ord, som i kinesiska språket användes för evangelium. Han undrade om detta kunde vara, hvad han under de gångna åren sökt. På många sätt hade han sökt »lycka»; skulle den kunna vara att finna i denna bok?

Herren hade beredt jordmån för sitt dyrbara utsäde, ty strax förut hade Changs tro på afgudarne ganska mycket rubbats, då han under den svåra hungersnöden såg så många människolif duka under, och bland dessa äfven många af tempelprästerna. Icke långt därefter dogo hans föräldrar, lämnande det lilla hemmet tomt. Fastän Chang i sin befattning som buddhaistpräst vunnit utmärkelsen af att kallas »Seng-huan», d. v. s. superintendent för distriktets omkring femtio präster, tvekade han ej utan beslöt att lämna templet med dess stumma gudar, af hvilka han ej längre väntade någon »lycka». Han flyttade till det gamla hemmet, som föräldrarna lämnat tomt, och började där ett nytt lif genom att, om ock ännu i mycket dunkel, vänta välsignelse och hjälp af den lefvande Guden. Sedan ljuset börjat uppgå för hans egen själ, uppmanade han äfven de öfriga prästerna att lämna sina tempel. Många, som tröttnat på afgudatjänsten, efterkommo hans uppmaning, men endast ett mindre antal af dem kom längre fram, i likhet med Chang, till en sann omvändelse. Chang hade äfven varit känd såsom kunnig i läkekonsten, hvilken han stundom utöfvat under besvärjelser. Han fick sedermera i Guds hand vara ett medel att föra många af dem, som fordom sökt hans hjälp, till den store Läkaren, till Herren Jesus.

Kort efter det Chang inflyttat i det gamla föräldrahemmet, tog han till hustru en änka med två söner. Han fick äfven en egen son, för hvilken välsignelse han tackade den Gud, han, fastän dunkelt, börjat lära känna.

Gud hade dock vida större välsignelser i beredskap för honom. En dag, då han var i Ta-ning — det är nu omkring tjugo år sedan — färdades en utländing genom denna stad. Chang önskade ifrigt att få träffa honom för att höra mer om »den nya läran», men emedan Chang då var sysselsatt med att utföra ett arbete åt en vän, som för stunden ej kunde undvara hans hjälp, kom han ej att gå själf, utan vännen skickade i stället sin tjänare för att af utländingen köpa en bok. Tjänaren återkom med ett exemplar af »Mattei evangelium», som bar P'ing-iang-fu-märket »Hoh-chia-chuan-men», adressen till Kina Inland missionens station i denna stad. Markus-evangeliet, som någon tid förut kommit i Changs händer, bar Tai-yuen-fu-märket.

Chang och hans vän, skolläraren Ch'ii, kommo ofta tillsammans för att studera de två evangelierna, men vid den tiden kunde ännu ingen af dem förstå mycket af innehållet. De trodde emellertid, att böckerna voro från himlen och höllo dem i mycken vördnad, om de ej gingo längre och rent af tillbådo dem.

Men Herren, som börjat ett godt verk i dessa två mäns hjärtan, förde dem framåt, till dess ljuset uppgick och det dagades för dem. Samma år som Chang blef ägare till Mattei evangelium, fann hans vän, läraren Ch'ii, under en resa, på värdshuset i en liten stad 30 li öster om Ta-ning ett exemplar af Nya Testamentet, hvilket han af värden lyckades tillhandla sig för 70 cash.

Då de nu voro i besittning af hela Nya Testamentet, blefvo de i stånd att bättre fatta evangeliernas innehåll, ehuru mycket ännu var dem oklart. Följande år, då Ch' besökte P'ing-iang-fu för att undergå en examen, lyckades han genom tryckorten på Mattei-evangeliet finna missionsstationen. En infödd medhjälpare förde honom till missionären mr Drake, som inbjöd honom att kvarstanna några dagar för att blifva noggrannare undervisad, hvilket anbud han med glädje mottog. Vid afskedet erhöll han dessutom en del böcker och skrifter, ytterligare belysande frälsningens väg.

Sedan Ch'ii efter återkomsten tillsammans med sin vän Chang noga studerat dessa, blefvo de båda vännerna ifriga att delgifva andra de goda nyheterna och började därför hålla andaktsstunder i den lilla byn, af hvars innevånare snart några slöto sig till dem. Chang, som ända dittills rökt opium, längtade nu mycket att bli befriad från begäret efter den olycksbringande njutningen. Berättelsen om huru Herren fick lösa honom därifrån är mycket rörande. Då Chang genom att missuppfatta föreskriften om användandet af den medicin, som från missionsstationen lämnats honom, råkade intaga en alltför ringa dosis, för att den skulle kunna vara honom till gagn, led han följaktligen svåra plågor efter att hafva upphört att använda opiet. Han förblef emellertid ståndaktig i sitt beslut att aldrig återtaga det, till och med då hans gamla vänner för att fresta honom gingo så långt som att påtända lampan och tillreda pipan. Han berättar själf, att han därvid en gång tänkte på att slå sönder både lampan och opiumpipan, men så kom tanken: »Nej, när jag blir

bättre och kommer ut bland folket, måste jag se dessa saker hvarje dag och komma att få många frestelser att gå tillbaka». Han bad därför Herren om *nåd till seger*, och Gud hörde hans bön, ty han erfor sedermera ingen böjelse att återtaga den fördärfliga njutningen.

På våren 1885 döptes Chang, hans vän Ch'ii och en annan troende från Ta-ning i P'ing-iang-fu. När de därefter återvände till byn, funno de, att fienden vaknat och förföljelse utbrutit emot en af deras trosbröder, en landtbrukare i närheten. Chang gick då till vännens hem för att trösta honom, men snart omgafs bostaden af en vredgad hop, som hotade att rifva ned huset, om ej dörren öppnades. Våra vänner lyckades emellertid undkomma, då hopen, efter att hela natten ha fört ett afgrundslikt oväsen, slutligen i den tidiga morgonstunden skingrades. Saken var dock ännu ej slut, ty en falsk anklagelse emot landtbrukaren inlämnades till myndigheterna, och en ännu allvarsammare förföljelse utbröt. Chang råkade en dag att möta en man, som var på väg att fängsla den anklagade och skickade på en genväg en gosse för att varna vännen, så att denne undkom. Mandarinen på platsen befallde nu, att gossen skulle fängslas, men då Chang fick höra detta, gick han själf med som fånge i stället för gossen. Till en början föreföll emellertid mandarinen föga böjd att befatta sig med Chang och befallde honom att återvända hem. Men, när platsens lärde och högt uppsatte fått kännedom om sakernas ställning, gingo de tillsammans till mandarinen och framhöllo af hvilken fara distriktet hotades genom den nya lärans spridning samt begärde, att Chang skulle kvarhållas i fängelse. Följande dag inlämnades en falsk anklagelse emot den rättfärdige mannen, och, ehuru den ej kunde bevisas, befallde mandarinen, att man skulle tilldela honom 300 käppslag. Chang vägrade att underkasta sig detta straff och begärde att få veta, hvari hans förbrytelse bestod. Detta gjorde mandarinen ännu mera vred, och han gaf order att Chang nu genast — odömd som Paulus — skulle blifva tilldelad sitt straff, medan mandarinen åsåg utförandet af befallningen. Chang svimmade efter att hafva mottagit ungefär hälften af käppslagen, och, sedan mandarinen befallt, att domen skulle fullbordas, när den dömde återkommit till sans, instängdes han i ett afskyvärdt fängelse. Han blef här kvarhållen i fyrtio dagar. Efter denna tid anlände hjälp. Changs vänner, skolläraren Ch'ii och landtbrukaren Feng, hade först rest till P'ing-iang-fu för att söka missionärens bemedling, och då de funno mr Drake afrest till Tai-yuen-fu, hade de fortsatt den långa vägen till denna stad. Sedan de träffat mr Drake och voro på återväg tillsammans med en annan infödd kristen, en lärare, som mr Drake sändt med dem, möttes de af underrättelserna om den grymma behandling, Chang fått undergå. De skyndade hem så hastigt som möjligt, och genom den kristne lärarens bemedling lyckades man utverka Changs befriande.

Herren, som bevarade sin tjänare under detta svåra prof och förde honom igenom, har alltfort fått bevara såväl Chang som hans vän Ch'ii på sanningens väg. De hafva båda lärt att »genom många bedröfvelser måste vi ingå i Guds rike» och hafva båda af Gud blifvit brukade till att vinna själar för detta rike. Ch'ii har två gånger blifvit slagen för sin vägran att ära »litteraturguden» och blef ett år hindrad från tillfälle att aflägga en examen. Trossyskon i hemlandet veta föga, hvad dessa kära kinesiska syskon hafva att utstå för sin tros skull, och visserligen böra vi mycket frambära dem i bön. Under häftigt motstånd af fienden vinnes dock härliga segrar för Guds rike och i Ta-ning finnes i närvarande tid en blomstrande liten församling — för nio år sedan hade den redan femtio medlemmar —, planterad och vattnad af våra vänner Chang och Ch'ii jämte utländska missionärer. Under en period var Ch'ii pastor och Chang äldste inom församlingen, men då Ch'ii blef kallad att vittna på mera aflägsna trakter, har Chang senare beklädt det förra ämbetet, som han ännu innehar. Förföljelser och andra pröfningar hafva snarare ländt till evangelii framgång, och ej så få af dem, som sett dessa mäns tro och ståndaktighet, hafva genom deras exempel drifvits att vända sig från afgudarna till att tjäna den lefvande Guden *och vänta hans Son från himmelen*. Säkerligen är det just detta saliga hopp, som fått bevara dessa män lyckliga och trosvarma under alla omständigheter, vetande, »att denna tidens lidanden äro att akta för intet emot den härlighet, som på oss kommer att uppenbaras».

Från andra missioner.

Brittiska och utländska bibelsällskapet.

Detta sällskap bildades den 7 mars 1804. Dess *enda ändamål* är att befordra den Heliga Skrifts spridning i alla länder. I anledning häraf sparar det hvarken penningar eller arbete för att åstadkomma och förbättra öfversättningar af bibeln och göra den tillgänglig för alla folk och samhällsklasser. Det utgifver hvarje arbetsdag omkring 15,000 nya biblar, testamenten och böcker af bibeln. Det har haft sin hand med i att låta verkställa eller trycka bibeln, åtminstone delvis, på omkring 350 språk. Det har agenter eller korrespondenter och depoter i de flesta länder. Det underhåller mer än 700 kolportörer för att sprida den heliga boken där, hvarest den annars icke skulle kunna erhållas, samt omkring 600 bibelkvinnor för att göra den känd för Österlandets kvinnor. Det förser frikostigt alla missionssällskap med de öfversättningar däraf, som de behöfva. Det söker att förena alla kristnas arbete, böner och gåfvor för att befordra detta mål.

Kyrko-missionssällskapet.

Kyrko-missionssällskapet grundades 1799 för att bringa evangelium till den hedniska och muhammedanska världen. Detta sällskap står i ungefärligen samma ställning till den engelska kyrkan som Ev. Fost.-stiftelsen hos oss intager till den svenska statskyrkan. Det tillhör engelska kyrkan och har från början orubbligt fasthållit vid evangeliska grundsatser och metoder. Kommittéen, som består af präster och lekmän, utväljer missionärerna och antager alla, som de efter noggrann undersökning anse vara verkligen kallade af Gud och i alla afseenden passande för arbete i sällskapets missioner. Det bedrifver mission i östra och västra Afrika, Uganda, Egypten, Palestina, Persien, Indien, Ceylon, Mauritius, Kina (södra, mellersta och västra), Japan, Brittiska Columbia, nordvästra Canada och Nya Zeeland. Men nya missionärer sändas icke nu från England till de två sistnämnda länderna. Arbetet bedrifves medelst predikande både på fasta stationer och genom resande missionärer,

Zenana-missionärer, skolor af alla slag, litterärt och öfversättningsarbete samt läkare-mission. Missionsarbetarne bestå af präster, lekmanna-evangelister, skollärare, läkare, sjuksköterskor, kvinnliga evangelister, och skollärarinnor. Alla äro sysselsatta med andligt arbete. Sällskapet kan, när så behöfves, gifva kostnadsfri utbildning till antagna kandidater. Somliga missionärer hafva ingen lön, andra mottaga underhåll i enlighet med deras behof, inga blifva afvisade på grund af bristande medel, emedan kommittéen tror, att den Herre, som gifver arbetare, äfven skall förse medel till deras underhåll. Detta förfaringssätt återupptogs 1887, då det fanns upptagna 309 europeiska missionärer. Nu finnas 806, då missionärernas hustrur icke räknas med, hvilka dock uträtta mycket värdefullt arbete. 347 infödda präster och 5,837 infödda lekmanna-agenter och lärare finnas anställda. Under de första 100 åren af sällskapets tillvaro utsändes 2,003 missionärer, och 587 infödda präster ordinerades i förening med sällskapet.

Engelska kyrkans Zenana-missionssällskap.

Detta sällskap, som grundades 1880, är det största evangeliska sällskap, som arbetar för evangelisering af Österlandets kvinnor. Emedan kvinnorna i Indien, Ceylon och Kina kunna nås endast af kvinnor, sänder engelska kyrkans Zenana-missionssällskap endast kvinnliga missionärer för att evangelisera sina hedniska och muhammedanska systrar i dessa länder. Det har 73 stationer med 340 missionärer och 800 bibelkvinnor och infödda lärare. Tio af de europeiska missionärerna äro kvinnor, som hafva tagit fullständig medicinsk grad. Sällskapets verksamhet är sexfaldig: 1. Evangelisation: i indiska, singhalesiska och kinesiska byar. 2. Undervisning: 7,000 zenana-kvinnor och 12,000 barn och äldre flickor undervisas. 3. Läkaremission: nästan 200,000 sjuka behandlas årligen på sjukhus och dispensarier. 4. Utbildning af infödda arbetare. 5. Industrielt arbete. 6. Barnhem.

På Helgelseförbundets station Tso-üin i norra Shansi

gjorde *syskonen Rinman* och *Ebba Burén* under återresan från vårt missionsfält ett besök; och de stannade där 8 dagar, under hvilken tid de med de församlade missionärerna hade dyrbara stunder omkring Guds ord.

Härom skrifver missionär August Karlsson till Sinims Land: En hvilostund på vägen gaf oss vår himmelske Fader under konferensdagarne 17—19 okt. Herren hade sändt sina tjänare, herr och fru Rinman samt fröken Burén, till oss, och genom dem välsignade han oss rikligen. Jag kan i sanning säga, att Herren gaf ej endast droppar utan en full bägare af himmelska välsignelser, då han lät oss sitta ned vid det dukade bordet. Hjärtat fylldes, och vi lyftes öfver det närvarande, ja, vi glömde oss själfva och de omgifvande tingen och sågo ingen utan *Jesus allena*. Många dyrbara lärdomar rörande arbetet för Herren fingo vi också både ur Guds ord och ur personlig erfarenhet. Kärlekens och fridens ande var rådande bland oss, och vi kände oss alla som ett, hafvande samma dyrbara tro och kämpande för samma mål.

Men hvilostunden flyr så hastigt, snart är den slut; minnet af dessa dagar lefver dock friskt i våra hjärtan. Herren vare tack, att han sände sina tjänare till oss; må han ock rikligen välsigna dem i fortsättningen öfverallt, där de draga fram!

Just då vi stodo redo att skiljas åt, fingo vi den nedslående underrättelsen, att en af våra bröder, Ernst Gustafsson, på stationen Ing-cheo fått gå in i sin Herres hvila. Endast sexton månader fick han vara i detta land. Men Herren gör inga misstag. Må han blott sända någon annan i hans ställe! Och hjälpe han oss att vara trogna och lika de tjänare, som vänta sin herre, ty äfven vår arbetsdag skall hafva en ände.

Strödda underrättelser.

Katolikerna, som i provinsen Kiangsi hafva fått stort insteg, äro där mycket hatade af folket på grund af sitt myndiga och öfvermodiga uppträdande. I Ho-keo brände folket upp deras hus, oaktadt stadens ämbetsmän gjorde allt, hvad de kunde, för att lugna sinnena, t. o. m. utlofvade penningar. Dagen efteråt beskådades den afbrända platsen under stor glädje. Den katolska prästen lyckades fly men höll på att blifva mördad på vägen ned till Shanghai. Ämbetsmännen säga, att han är okunnig om de orättvisor, som begåtts i hans namn, och hvilka uppretat folket.

På flera andra platser hafva katolska missionsstationer förstörts, ja, en hel katolsk by säges hafva blifvit uppbränd.

I allmänhet förstår folket att skilja mellan katoliker och protestanter och vill ej göra de senare någon skada. Likväl finnes det en del laglösa människor, som taga tillfälle af den oro, som råder, för att plundra, och dessutom finns det pöbel, som står på katolikernas sida och af dem uppretas mot protestanterna samt söker göra dem allt möjligt ondt.

Miss Gibson, Kina Inland missionens missionär i Ho-keo, berättar, att missionens hus därstädes blef plundradt och delvis förstördt i oktober. Hon bad dock vederbörande att reparera det, och det gjorde de genast. En stor del af de stulna sakerna återburos också. Det befanns, att det var ett band af omkring 50 män, som hade utfört plundringen; allt det öfriga folket var mycket vänligt mot missionärerna.

På stationen Rao-cheo hafva svåra missräkningar träffat missionärerna. Många af invånarne hade visat sig intresserade af evangelium och begärt undervisning. De iordningställde samlingslokal på egen bekostnad och erbjödo sig att lemna flera hundra dollar till ett kapell; i korthet sagdt, de voro villiga till hvad uppoffring som helst, blott de finge en utländsk »pastor» ibland sig. Det blef emellertid snart tydligt, att de blott sökte missionärernas hjälp i rättegångssaker dels mot katolska, dels hedniska landsmän. En man hade bjudit evangelisten Uang i Rao-cheo 100 dollar (omkr. 200 kr.), om han ville skaffa honom in i församlingen. Falska kristna församlingar hafva äfven uppstått och genom att sälja medlemskort gjort goda affärer.

* * *

Nyttan af illustrationer. Vid ett större möte i Cheo kia k'eo, södra Honan, visade en af missionärerna ett diagram för de kinesiska kristna, hvilket föreställde Honans 20 millioner invånare, representerade af en stor svart fläck, och där bredvid en liten röd prick, motsvarande de omkring 1,000 kristna, som finnas inom provinsen. Ett annat betecknade de 105 städerna inom Honan och som motsats de 7 af dessa, i hvilka det finnes kristna. Dessa teckningar gjorde djupt intryck på de församlade, i det att behofvet att sprida evangelium bland sina hedniska landsmän ställdes dem under ögonen. Flera af dem beslöto också att söka göra mera för evangelii spridning i sitt grannskap. Några troende kvinnor gingo ut i sina grannbyar och vittnade om Jesus, andra, hvilka ej kunde gå så långt, besökte sina närmaste grannar och tvättkvinnorna vid dammen och sökte vinna dem för Herren. En af dem kom en följande söndag till gudstjänsten med glädjestrålande ansikte i sällskap med tre andra kvinnor, som genom henne blifvit intresserade i evangelium.

* * *

En kinesisk statsman om Kina. Chang chï tong, en af de inflytelserikaste af Kinas stadtsmän, har skrifvit en bok om den närvarande ställningen i Kina och nödvändigheten af reformer. Denna bok har utgått i öfver 200,000 exemplar, en för Kinas förhållanden oerhörd spridning. Han tror, att Kina är i ett öfvergångsstadium; Konfucii lära, staten, ja, hela den kinesiska rasen — allt är i fara att gå under genom de främmande läror, som predikas af utländingarne. »Det är fara värdt, att Kina delas liksom man delar en vattenmelon, och listiga och baksluga män taga ledningen såsom pastorer, affärsföreståndare och sekreterare. Huru kunna då de heliga lärorna från fordom längre praktiseras!» Men huru råda bot mot det onda och förebygga den stora fara, som hotar? Den vise statsmannen säger som svar härpå: »Låtom oss befästa oss om uppriktighet och människokärlek! Låtom oss söka rikedom och fara efter makt! Låtom oss vörda Tronen och dyrka jordbrukets gudar! Må ministrarne troget hålla kejsaren underrättad om allting; uppsamle de alla vetandets och tänkandets strålar, att han sålunda genom desse män må få sitt inflytande vidgadt! Må rikets censorer frimodigt tala ut och oförskräckt kritisera regeringen! Må härens officerare förstå, att medvetandet, att feghet är en skam, är den rätta konsten att förmå soldaterna till strid! Må folket i allmänhet älska och vörda kejsaren och vara redo att dö för honom! Må de lärda stå tillsammans som träden i en skog och använda hela sin förmåga att uppfatta den närvarande tiden! Då, när lärde, bönder, handtverkare och affärsmän äro alla af ett sinne, skall Kina vara räddadt.»

* * *

Kinesisk frikostighet. En rik man i Swatow, södra Kina, hvars hustru varit sjuk och blifvit behandlad af läkaremissionärerna med det resultat, att hon tillfrisknade, gaf i tacksamhet häröfver 2,000 dollar (en mexikansk dollar omkring kr. 2) till missionärerna till hjälp för byggande af ett sjukhus för kvinnor. Efter en tid erbjöd han sig att gifva 10,000 dollar till en skola, där kinesiska unge män kunde erhålla undervisning i västerländsk vetenskap. Slutligen kom han och bad att bli döpt och upptagen i den kristna församlingen. Han hade förstört sina afgudar och lämnat sig åt Herren — gifvande sålunda icke blott *sitt* utan äfven *sig själf*.

* * *

»*China's Millions*», Kina Inland missionens tidning, har i år börjat sin 26 årgång. Vid denna tidnings början hade Kina Inland missionen blott 44 missionärer och 76 infödda medhjälpare på omkring 50 stationer. Nu har samma mission 816 missionärer (de assoicerade inräknade) och 695 infödda medhjälpare på 363 stationer.

* * *

Kai feng fu järnvägsstation-missionsstation. Kina Inland missionens missionär R. Powell har gjort flera besök i staden Kai feng fu, norra Honan, för att försöka få fast fot där. Denna stad ligger på den utstakade järnvägslinien Peking—Hankow och blir troligen med tiden en mycket viktig plats som affärscentrum. Missionär Powell skrifver om ett af sina besök därstädes: »Jag stannade i staden 12 dagar. Ämbetsmännen sände liksom förra gången och undersökte mitt pass samt gåfvo mig en skyddsvakt af soldater. Jag genomvandrade alla de förnämsta gatorna och flera af de mindre för att vänja folket vid min närvaro. Men det väckte icke mera uppståndelse, än man kunde vänta i hvilken annan stad som helst. Men de egentliga svårigheterna begynna nog, då man på allvar gör försök att bosätta sig. Vi ämna till en början hyra rum för ett par tre månader i ett värdshus, hvars ägare är en fast och orädd man och mycket vänligt stämd mot oss.»

* * *

Kineser i främmande länder. Utom de nära 400 millioner kineser, som bo i det egentliga Kina, finnas $2^1/_2$ millioner i Siam, utgörande tredjedelen af detta lands befolkning. I dess hufvudstad, Bangkok, är mer än halfva invånareantalet kineser. Singapore, en blomstrande stad vid Malackasundet, äges till två tredjedelar af kineser; största delen af handeln på Malackakusten är äfven i kinesernas händer. I Manilla, på Filippinerna, finnas 20,000 kineser; de flesta handtverkare på Java äro kineser; i Rangoon och annorstädes i Birma äro de talrika, och i Amerika räknar man tusental af denna sega, lifskraftiga ras.

* * *

Kinesiska språket. Kinesiska språket har nära 45,000 skriftecken men däremot blott 420 ord eller ljud. Det blir alltså öfverhufvud omkring 100 tecken, som alla uttalas på samma sätt, men hafva olika betydelse. Detta gör, att, då ordet skrifves, man lätt förstår detsamma — försåvidt man lärt läsa — men då det uttalas, missförstånd lätt kan uppstå. Någon säger t. ex. »fu», och man vet då icke, huruvida han menar det »fu», som betyder *mästare*, eller det, som betyder *kvinna*. Det kan betyda lycka, fader, yxa, kläder, hvetekli, rik, tjäna, bära, hjälpa, simma, gifva, falla framstupa och många andra saker. Det är visserligen någon skillnad i betoning, i det att

somliga uttalas högre, andra lägre, somliga mera utdraget, andra kort, men detta varierar på olika trakter och är svårt att noga inprägla i minnet. Det, som egentligen bestämmer betydelsen, är *sammanhanget*. Med tålamod och Guds hjälp kan man dock i allmänhet på två år lära detta språk så pass, att man kan både reda sig i det dagliga lifvet och predika evangelium för kineserna.

* * *

Den allmänna missionskonferens, som skall sammanträda i New York i slutet af april blir den största i sitt slag, som någonsin hållits. Förberedelserna för densamma hafva pågått i 2 år. Från de Förenta Staterna och Kanada skola 1,500 delegerade deltaga, och omkring 70 väntas från England och det öfriga Europa. Kina Inland Missionen kommer att representeras af D:r J. Hudson Taylor med fru, hans son, D:r Howard Taylor, med fru och Mr Sloan. Broder Joh. Rinman, som gjort återresan från Kina öfver Amerika, är utsedd till Svenska Missionens i Kina representant.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under februari månad 1900.

N:o		Kr. Ö.
162.	Från K. F. U. M:s missionskr. till E. O. Beinhoffs underhåll	38: —
163.	Kollekt å K. F. U. M:s missionsafton 14/1 till d:o	26: 75
164.	» i Immanuelskyrkan i Norrköping gen. R. B.	44: —
165.	E. L., d:o gen. d:o	50: —
166.	Arbetaren A. d:o gen. d:o	10: —
167.	K. S. d:o gen. d:o	2: —
168.	Kollekt i Stamgärde gen. E. N.	9: 21
169.	» Änge gen. d:o	38: 48
170.	Sparbössemedel gen. d:o	48: 68
171.	Fyllnad gen. d:o	3: 63
172.	Sparbössemedel från Berga och Hardemo gen. A. O.	35: —
173.	G. R.	5: —
174.	A. M. C., Omaha, Nebr. gen. Red. af Svt	5: 75
175.	Ett löfte åt Herren gen. d:o	10: —
176.	von K. gen. d:o	1: 25
177.	Från Malmö syfören. för Sv. Miss. i Kina gen. J. S.	528: 25
178.	M. T. gen d:o	10: —
179.	Ett löfte gen. d:o	5: —
180.	M. H. gen. d:o	10: —
181.	A. K. gen. d:o	3: —
182:	I. La 25 kr., S. B. 10 kr., Onämnda 10 kr. gen. d:o	45: —
183.	T. I. & A. H. till en bibelkvinnas underhåll gen. d:o	50: —
184.	Onämnd * gen. d:o	150: —
185.	Sparbössemedel gen. H. R., Malmö	35: 75
186.	K. E. B., Göteborg	7: —
187.	Gen. J. V. H., Torstorp, Finspong	10: —
188.	Styrestad mfg gen. E. S.	100: —
189.	Torpön och Blåviks ynglingaförening. gen. A. S.	10: —
190.	Onämnd vid bönemötet i Florakyrkan den 6 febr.	10: —
191.	Huskvarna kristl. jungfruförening. gen. S. S.	30: —
192.	O. G. K., Lid, Bjurbäck, (för aflagd tobak)	10: —
193.	A. J., Alingsås	25: —
194.	Hednavärldens vänner gen. M. K., Baggetorp, Kristdala	80: —
195.	L. B. »Herrens tionde» till M. S:s underhåll	15: —
196.	Lilla Kally till flickskolan i Ishï	2: —
197.	P:s sparbössa, Visby	6: 50
198.	D. F:s, Stockholm	5: —
199.	Sparbössemedel från Nora gen. H. D.	94: —
200.	K. B. till Changs underhåll för 1900	150: —
201.	Försålda syföreningsartiklar gen. H. B.	14: —
202.	I. F. Forneboda gen. H. P.	10: —
203.	S. J., Lindesberg gen. d:o	5: —
	Transport kr.	1,939: 62

* Se äfven n:r 216.

	Transport kr.	1,939: 62
204.	P. T., Gamleby	25: —
205.	Kollektmedel från Mariestad gen. F. D.	39: 16
206.	Gen. P. E. P., Hvetlanda från A. J.	10: —
207.	K. V., Hessleby mfg	10: —
208.	Boda mfg gen. A. D., Ofvanmyra	30: —
209.	En gammal man på sitt yttersta gen. d:o	5: —
210.	En vän i Gulleråsen gen. d:o	5: —
211.	O. P. Skea, Kyrk-Staby	2: —
212.	K. F. U. M:s Filial å söder, sparbössemedel	13: —
213.	Fru V:s sparbössa, Stockholm	3: 58
214.	G. R. V:s d:o d:o	10: —
215.	G. & N. T., Boxholm	30: —
216.	»Små sädeskorn» gen. S. S., Malmö	5: 29
217.	A. R:s sparbössa gen. H. R. d:o	3: 34
218.	Till Mary Ramsten för särskildt ändamål från H. R., Malmö	91: 50
219.	D:o från de ungas missionskrets, Malmö, till infödd evangelists underhåll	100: —
220.	Influtna medel å Kina-kort, gen. L. H., Norrköping	9: —
221.	Ur en sparbössa å K. F. U. M:s söndagsskola gen. d:o	1: 25
222.	Vid Berglings föredrag å K. F. U. M. gen. d:o	15: 50
223.	Ur en sparbössa gen. d:o	2: 68
224.	Tillskott gen. d:o	1: 57
225.	Linderås södra mfg gen. A. J.	50: —
226.	K. R., Stockholm	15: —
227.	Kollekter vid symöten gen. A. O., Östervåla	10: 23
228.	Ur E:s sparbössa gen. d:o	2: 37
229.	R:s d:o gen. d:o	—: 63
230.	Kollekt vid begrafning i Svedäng gen. d:o	5: 02
231.	D:o i böneveckan i Bjurvalla gen. d:o	6: 75
232.	L. T. H., Strömsdal, Bjurbäck	75: —
233.	Kollekt å K. F. U. M., Malmö	13: 75
234.	A. Z., Storebro	15: —
235.	Vänner i Flisby gen. G. L.	40: —
236.	L. K:s sparbössa gen. A. L.	1: —
237.	A. L:s d:o gen. d:o	3: 50
238.	J. P., Österby, Hedemora	50: —
239.	P. A., Rörstorp, Finspong	6: 75
240.	Onämnd: till frakt för saker till Kina	10: —
241.	Ett löfte åt Herren	10: —
242.	En sparbössa från Eugenia-hemmet	17: 01
243.	Från Jönköpings mfg till August & Augusta Bergs underhåll m. m. gen. K. P.	3186: —
244.	Från d:o till missionen bland barnen i Kina gen. d:o	73: —
245.	Från d:o till läkaremissionen gen. d:o	10: —
246.	Barnmfg, Göteborg, gen. E. O.	150: —
247.	J. S. D., Östersund	200: —
248.	Sparbössa från fru L., Stockholm	2: 98
249.	M. J., Göteborg	100: —
250.	Hemse syförening. gen. A. L.	81: 86
251.	Missionsvänner i Ahltofta, Kärda gen. J. A.	15: —
252.	E. L:s sparbössa 1,15, X:s d:o 85 öre gen. A. J. R.	2: —
253.	Till fröken J. af Sandeberg af I. F.: till särskildt ändamål	500: —
254.	Till hus i Honan af I. F.	1500: —
255.	Föreningen »E. V.» gen. E. B., Västervik	30: —
256.	Sparbössemedel från Skärfsta gen. E. G.	120: —
257.	Vid ett symöte gen. S. A. B., Gölhult, Kristdala	3: 10
258.	Onämnd, Stockholm	100: —
259.	S. T., Simonstorp, Sörby	45: —
260.	»Ett tackoffer från Kumla station	65: —
261.	Es. 56: 8	300: —
262.	Till E. Beinhoffs utbildning Es. 55: 12	200: —
263.	S. L:s sparbössa, Stockholm	2: —
264.	Gen. A. L., Öfverum	5: —
	Summa kronor	9,184: 07

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men med oss är Herren vår Gud, att han skall hjälpa oss och föra våra strider.

2 Krön. 32: 8.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1900.

5. Årg. APRIL 1900. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Flickskolan i T'ong-cheo-fu
(se sidan 36).

INNEHÅLL:

Ingen ro. — Vår färd. — Bref från E. Sandberg (Ljusglimtar från Han-ch'eng), Augusta Berg (Flickskolan i T'ong-cheo-fu), August Berg (Axplock från T'ong-cheo-fu), Anna Eriksson, E. Folke, J. af Sandeberg, Fredrika Hallin — Dr F. W. Bædeker — O, det är ett härligt Guds verk. — Redovisning. — Den Ekumeniska missionärskonferensen i New-York.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

"Ingen ro".

I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro och lämnen honom ingen ro, förr än han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden. Es. 62: 6, 7.

Såväl i gamla som i nya testamentet uppfordrar Herren sitt folk till uthållig bön och lofvar äfven bönhöra det. I här ofvan anförda bibeltext uppmanar han dem, som anropa hans namn, att de ej skola gifva sig någon ro och icke lämna honom någon ro, förr än han hört deras bön och gjort Jerusalem till ett lof på jorden. Och Herren Jesus lär sina lärjungar genom liknelsen om den orättfärdige domaren och den fattige änkan, huru de alltid borde bedja utan att förtröttas. Luk. 18: 1—8. Aposteln Pauli förmaning till de troende är: »i bönen ihärdiga» (Rom. 12: 12), »i Anden alltid bedjande» (Ef. 6: 18) och »bedjen utan återvändo (1 Tess. 5: 18).

Huru väl behöfva vi icke dessa Jesu och hans apostlars maningar till en uthållig bön, vi, som hafva så lätt att tröttna. Om vi ej genast få det ombedda, äro vi benägna att misströsta, och på så sätt gå vi miste om den välsignelse, som Herren har i beredskap åt oss, och som han vill gifva oss i hans tid, och då våra hjärtan blifvit förberedda till att mottaga den.

Jerusalem var förstördt och förtrampadt af hedningarna. Herren sörjde däröfver, och han ville, att hans folk skulle sörja med honom och uppväckas till ifver för dess välfärd. Folket skulle taga denna sak på sådant allvar, att det ej gåfve sig någon ro. Jerusalems återupprättande måste ligga hvarje israelit om hjärtat, ja, sättas i främsta rummet. Allt måste stå tillbaka för detta. Alla tankar, allt arbete och all sträfvan måste riktas därpå, att Jerusalem skulle blifva till ett lof på jorden. Men upprättelsen skulle ske endast såsom svar på bön. Folket skulle ej gifva sig någon ro och ej lämna Herren någon ro utan ligga öfver honom med en förbön, som af ingenting lät sig afskräckas, tills den blifvit besvarad, ja, med en bön, som höll ut dagar och år under rop om förlossning och hjälp.

Och skola icke vi, som äro barn af ett nytt och bättre förbund, löftets förbund, vara lika ifriga, att ett nytt Jerusalems murar och tempel må uppbyggas: att Guds rike upprättas bland alla folk! För detta härliga mål böra vi ej gifva oss någon ro och icke lämna Herren någon ro. Vi veta, att han vill, att alla skola varda frälsta och komma till sanningens kunskap, men ännu är det så många, många millioner, som intet veta därom utan vandra i det tjockaste mörker. Gud vill, att det skall blifva vårt största intresse, att dessa skola få evangelium. Ja, må vi icke gifva oss någon ro och icke lämna Herren någon ro utan ligga i ständig bön till honom, att han utgjuter sin Ande öfver allt kött och förhärligar sitt namn bland folken. Men det är så mycket, som vill förslappa oss i bönen och hindra oss från det ihärdiga bedjandet. Liknöjdhet för andras frälsning, tröghet och äfven andlig lättja vilja bemäktiga sig våra hjärtan och lägga sig förlamande öfver oss. Vår vedersakare söker intala oss att vara nöjda med vår egen frälsning, så att vi slå oss till ro, ja, söka bekvämlighet, fåfänglig ära och jordiska skatter m. m. Det gäller därför för oss att använda trons bön mot allt detta och med villiga hjärtan lyda Herrens uppfordran: »*I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro och lämnen honom ingen ro*».

I samband med detta är det en sak, som länge legat oss hårdt uppå, och som vi ville bedja eder, missionsvänner, om. I de uti »Sinims Land» införda brefven från missionsfältet förekomma ju så ofta *ämnen för bön*, liksom äfven i det, som rör arbetet här hemma. Hvad vi nu ville utbedja oss af eder är, att I icke blott måtten läsa dessa böneämnen utan äfven framlägga dem inför Herren. Och gören detta åter och åter. Visserligen skolen I själfva få mycken glädje däraf, och I skolen känna eder förenade med arbetet på ett helt annat sätt än förut. Då sedermera de dyrbara underrättelserna, som förtälja eder om bönhörelse, komma, huru skola icke dessa uppfylla eder med fröjd och tacksägelse. Och för oss och arbetet i sin helhet skulle detta böneärbete blifva en källa till rik och öfverflödande välsignelse, ty vi veta, att Herren gör, hvad de begära, som frukta honom.

Till ledning för någon må här berättas, hvad en kär syster i Herren, som tvenne gånger i månaden samlar missionsvännerna omkring sig till arbete för Kina, för någon tid sedan omtalade för oss, och hvilket var oss till stor uppmuntran. Hon skref nämligen, att hon plägade genomgå hvarje nummer af »Sinims Land» för att taga reda på alla böneämnen, som tidningen innehöll, och sedan skrifva ned dem på papperslappar. Då hon och hennes vänner nästa gång samlades, framburo de dessa böneämnen gemensamt. Därpå fick hvar och en sin lapp för att hemma hos sig åter och åter kunna lägga fram saken för Herren. På detta sätt blef intet böneämne öfverhoppadt eller afglömdt, och Herrens välsignelse har följt detta böneärbete, som beredt de bedjande mycken glädje.

Månne Herren ej vill mana någon att göra sammaledes? Må vi tala med honom därom! Hvad som är visst, det är, att vi få och böra bedja om de stycken, som höra till hans rikes utbredande bland hedningarna, så att ordet må löpa och varda förhärligadt.

Därför, älskade vänner, gifven eder ingen ro och lämnen Herren ingen ro med afseende på detta. *Skall då icke Gud skaffa rätt åt sina utkorade, som ropa till honom dag och natt — —. Jo, jag säger eder, att han skall snarligen skaffa dem rätt.*

Vår färd

mot norr blef dag för dag allt ödsligare, ju mera vi fjärmade oss från Tai-Yuen-fu. Missionsstationerna, med den hjälp, de erbjuda och den trygghet för känslan, som de skänka, lågo allt längre och längre bakom oss. De vexlande dialekterna försvårade arbetet för vår snälla

eskort, fröken B., och pröfvade vår tjänares tålamod. Vi fingo emellertid dagligen bevis på att det för Herren är lika lätt att hjälpa genom de få som genom de många, ja, att för honom ingen skillnad är emellan den starke och den svage. Mulåsnedrifvare och värdshusvärdar, de strida strömmarna, höjderna framför, djupen därinunder, väder och vind — »allt måste lyda hans viljas röst» för oss. Vår Guds förbarmande kärlek, uppenbarad i de ting, som omgifva oss här på jorden, syntes oss under denna del af resan större än kanske någonsin förut.

Från några bergstoppar, fyra till sex tusen fot öfver hafvet, fingo vi en vidsträckt utsikt i alla väderstreck. Naturen är karg i dessa trakter och erbjuder just intet af nämnvärdt intresse. Kameler användas alltmera, ju längre man kommer mot norr, och man möter dem dagligen, ofta ett par hundra i samma karavan. På den sjette dagen kommo vi in i det distrikt, som ligger

inom den dubbla muren

och hvilket till största delen är anförtrodt åt Helgelseförbundets missionärer. Den nionde dagens eftermiddag, just som vi kommit upp för en sjuttio li (= $3\frac{1}{2}$ sv. mil) lång backe, sågo vi Tso-Yuins stadsmurar, belysta af den nedgående solen. Vi hade ännu tjugu li (= 1 sv. mil) kvar, men den klara, genomskinliga luften gjorde afståndet för ögat så kort, att vi kände det, som voro vi redan framme.

Såsom alltid, då man kommer, sedan stadsportarne äro stängda, hade vi att tåligt bida den ovissa utgången af körkarlarnes försök att komma in. Skrik och bultningar, ett obevekligt nej inifrån, upplysningar om hvad för slags folk vi voro, löften om några cash i dricks-pengar, och portarne öppnades slutligen, gnisslande på sina rostiga gångjärn.

Det låter sig knappast göra att beskrifva, huru det kännes att efter en dylik resa mottagas af kära landsmän och att själf, med sina tillhörigheter, blifva omhändertagen af tillgifna, troende kineser, att mötas af kärlek, glädje, förtroende och allt öfrigt, som är en frukt af evangelii ljus i ett hedniskt land. Detta, såsom mycket annat i lifvet, måste erfaras för att kunna förstås.

Snart blef det beslutadt, att bud ofördröjligen skulle sändas till de öfriga stationerna för att inom åtta dagar samla missionärerna till en konferens. Dessa dagar i Tso-yuin hos systrarna Hedlund och Johanson blefvo för oss de skönaste hvilodagar. Allt, hvad kärleksfull omtanke kunde åstadkomma, slösades på oss. Några möten med kineserna, hvarvid syster Mina Hedlund tjänade såsom en utmärkt tolk, bidrogo ej minst att göra vistelsen i Tso-yuin rik på välsignelse.

Samlingsdagen var inne, och alla syskonen från de andra stationerna kommo, förutom bröderna Karlberg och Gustafsson, som båda af sjukdom voro oförmögna att resa. Vår sammanvaro med de nio, som voro närvarande, utgöra ett af de dyrbaraste minnen, vi föra med oss från Kina. Det var en riktig förnöjelse att få höra dessa Herrens sändebud berätta om nytt och gammalt från fältet och tillsammans med dem få »berätta för Jesus allt, både hvad de hade gjort och lärt». Bönerna voro många, innerliga, enkla och trosvarma, sångerna verkade mäktigt inspirerande på oss alla, vittnesbörden voro Gud-förhärligande och studiet af Guds ord fostrande.

Denna lilla skara af modiga arbetare i Herrens verk har, så synes det mig, mera än vanligt är utvecklat evangelistämbetet ibland sig. De hafva alla i flera eller färre år genomgått en synnerligt fostrande tid i Sverige, då de verkat såsom evangelister på mörka trakter. Intet kan vara dem mera till hjälp här ute än erfarenheterna från den tiden. Brist på fostran i andligt arbete i hemlandet före utgåendet såsom missionär blir alltid mer eller mindre kännbar på missionsfältet.

Sista dagens morgon, då vi voro samlade vid frukostbordet, anlände ett bud från broder Karlberg med underrättelsen om broder Gustafssons död. Detta var ett hårdt slag. Det stod tydligt att läsa i deras anleten, »huru de älska hvarandra», och hvad denna förlust betydde för dessa få arbetare i den myckna skörden. Saknaden af bröderna Em. Olsson och King är också fortfarande mycket kännbar både i syskonkretsen och i verksamheten.

Stunden för vårt afsked och uppbrott var kommen, och under det vi lågo på våra knän, för sista gången tillsammans, sjöngs den lilla kören om och om igen:

»Dyre Mästare, jag beder,
Behåll mig varm, så varm i dig,
Att jag städse Jesu vällukt sprider
omkring mig».

Den gripande melodien ljuder ännu i mina öron. Så skildes vi åt men voro mera än förr förenade i samma intresse, hopp och dyrbara tro.

Dagen därefter kommo vi till Ta-tung-fu, där vi tillbringade ett par dagar tillsammans med sex af C. I. M:s missionärer.

Ännu en veckas resa och vi voro i provinsen

Chili.

Vår väg gick delvis utmed den norra grenen af den stora kinesiska muren, hvilken här löper utefter foten af de väldiga mongoliska bergen. Våra tankar gingo ej blott öfver till mongolerna utan ock till de kära, som arbeta ibland dem, och ej minst till dem, som hade hoppats få lefva och verka för mongolernas frälsning men nödgats återvända hem.

Uppehåll gjordes vid några af de stationer, som tillhöra Christian Missionary Alliance, där vi besökte de där arbetande svenskarna. Förändringar hafva utlofvats och delvis gjorts ifråga om denna missionsorganisation. Herren gifve, att de bittra erfarenheterna må höra till en förfluten tid. Af de sextio, som inom helt kort tid kommo ut, hafva redan tjuguåtta lämnat denna mission, antingen på grund af en alltför tidigt nedbruten hälsa eller af ekonomiska skäl. De förra hafva rest hem, och de senare öfvergått till andra missionssällskap. Flere af de på fältet kvarvarande äro emellertid arbetsföra, vid godt mod och öfverflödande i Herrens verk.

Det var egendomligt att se, huru inflytandet från kusten visade sig, ju mer vi kommo mot öster. Den stora muren, två dagsresor från Peking, besökes af en nästan ständig ström af utländingar, hvilka komma ridande på vackra hästar eller hvinande fram på blänkande velocipeder. Värdshusen, i dessa trakter vanligen tillhörande muhammedaner, hafva t. o. m. tapetserade rum och en och annan glasruta i fönsterbågarne.

Den 3 nov. kom Peking inom synhåll. En särskild erfarenhet skulle jag få göra, innan vi reste in genom

kejsarstadens portar. Min åsna, som troget burit mig den omkring tvåtusen åttahundra li (= 140 sv. mil) långa vägen från Üin-ch'eng, stupade nämligen med mig just som Peking kom inom synhåll. Min högra arm skadades något. Samma dag som vi lämnade Üin-ch'eng, den 12 sept., hade jag af Herren genom »Dagens lösen» för den dagen fått dessa ord: »Alla mina ben skola säga: Herre, ho är din like!», och hvilket löfte kunde väl hafva varit skönare att mottaga med denna långa och äfventyrliga färd framför oss. Icke ett hår hade krökts på våra hufvuden och än mindre hade något ben brutits. De smärtor, jag hade i armen efter fallet, syntes mig först i strid med löftet för resan, men snart blef det mig klart, att tacksägelsen för Herrens underbart bevarande nåd skulle hafva blifvit bra lam, om icke denna lilla smärta kommit mig att besinna »allt, hvad Herren gjort oss». Så voro då alla benen i stånd att säga: »Herre, ho är din like!»

Chefoo den 22 nov. 1899.

Joh. Rinman.

Från missionsfältet.

Ljusglimtar från Han-c'heng.

Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk *alltid*, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren! 1 Kor. 15: 58.

Det är med hjärtat fullt af lof och pris för Herrens godhet, som jag nedskrifver dessa rader. Herren har gjort och gör stora ting ibland oss, och däröfver äro vi glada. Delad glädje är dubbel glädje, därför glädjens med oss och låtom oss gifva honom äran!

Vi bådo om Andens utgjutelse öfver Han-ch'eng, och i våras började vi känna, att Guds Ande verkade ibland oss. Några själar lyssnade till, och åtminstone ett par kommo till tron.

Under högsommaren låg arbetet nästan stilla, men så fort den värsta hettan var öfverstånden och vi hunnit hämta oss litet, började arbetet igen med lif och lust. Herren verkar med oss, och en sakta susning förspörjes, särskildt bland kvinnorna; de kommandes antal har ökats betydligt.

Flera familjer hafva gjort sina hus rena från afgudar, och en kvinna, som varit vegetarian, jag vet ej i huru många år, har burit sin rökelse med dess tillbehör hit till oss och beslutit sig för att i lif och död följa Jesus. Först var hon rädd för sina gamla lärare, d. v. s. prästerna, så att hon en dag kom springande till oss för att undkomma deras hotelser, men nu är hon mycket frimodig.

En annan kvinna från landet har sedan i våras kommit till söndagsmötena. Hon brukade rida på sin gamla åsna, men så hände det ej bättre, än att åsnan blef sjuk och dog. Grannarna skrattade åt henne och sade, att gudarne tyckte, att hon hade trafvat nog hos utländingarne, och därför togo de åsnan ifrån henne. Hon lät sig dock ej förskräckas utan beslöt sig för att gå hit. Och nu kommer hon nästan hvarje söndag den öfver en half svensk mil långa vägen för att få höra om Jesus. Ni må tro, det är icke så lätt för en kinesisk kvinna, som knappast har några fötter att gå på, och som, då hon går, måste, för att kunna hålla balansen, stödja sig vid hvad hon kan få tag uti. Då vi härom dagen gingo för att hälsa på henne, sade Maria till mig: »Nu först kan jag något fatta, hvilken ansträngning det måste vara för henne att gå denna långa väg öfver backar och bäckar». Hon är dock alltid så glad, när hon kommer, som om hon finge en stor belöning.

Efter bön och rådplägning om hvad vi borde göra för att få mera folk till våra möten kommo vi på den tanken att låta göra en flagga med stora skriftecken. Denna hissas nu upp hvarje söndags morgon för att tillkännagifva »li-pai» (gudstjänsten). Detta har visat goda resultat, och vi hafva fått vårt lilla samlingsrum öfverfullt af åhörare.

Vår söndag börjar med ett bönemöte, då vanligen många, både män och kvinnor, stundom under tårar, uppsända brinnande böner till nådens tron, för sig själfva och för sina landsmän, om frälsning och förlossning från djäfvulens snaror, i hvilka de så länge varit bundna. Det är en syn, öfver hvilken jag är viss, att Guds änglar glädjas.

Vi ha äfven fått börja en onsdagsklass för troende och sökare, då de läsa upp sina läxor, dels ur bibeln, dels ur katekesen samt sjunga och bedja. För att göra det litet omväxlande för dem bruka vi äfven låta dem få höra någon liten berättelse.

Detta är nu endast litet af hvad jag kunde förtälja, men orsak nog till att I gemensamt med oss mån tacka Herren och upphöja hans namn.

Böneämnen:

1. Att det verk, som Guds Ande börjat, måtte gå djupare och djupare, så att en skara från Han-ch'eng måtte samlas inför Lammets tron.
2. Om medel till ett kapell.

Emilia Sandberg.

Flickskolan i T'ong-cheo-fu.

Denna gång hafva vi glädjen att för »Sinims Lands» läsare få visa vår lilla skola. Skolrummet var för mörkt, så fotografiet togs utanför kapellet.

Först hafva vi då gamle skolläraren *Fann*, han ser så gemytlig ut, under det lilla *Hai-sen* läser upp sin läxa; hon läser mycket flitigt och är nog hans lilla favorit. Vid bordet bredvid läraren sitter *Ts'ai-tsï*, den äldsta af våra skolflickor, och den vi hade glädjen få döpa vid stormötet. Vid hennes sida sitter *Lan-rï*, som endast varit här sedan denna termins början; hon är en begåfvad och snäll flicka. Ytterst på den andra bänken hafva vi *Lah-rï*, en tålig och snäll liten flicka, kommen från ett särdeles fattigt hem. Förra vintern hörde vi, att de ej hade mer än ett enda täcke, som skulle hålla både far och mor samt de fyra barnen varma! Till höger om henne sitter *Ü-rï;* hennes utseende säger nog, att hon af naturen är litet stolt, men Herren har fått göra stora ting med henne, och han skall nog också få fullborda sitt verk! Ytterst på tredje bänken hafva vi *Iong-rï*, den mest begåfvade af dem alla, och jag tror ock, hon helt hör Herren till. Hon är närsynt och hennes ögon äro så små, så de hafva knappt kommit fram på kortet. Till vänster om henne sitter hennes lilla syster *Üin-rï* och närmast väggen *Mei-cheng*, gift och hustru till en af

våra bokförsäljare; hon har ett varmt hjärta men är ej mycket begåfvad å hufvudets vägnar. Lilla *Ni-ri*, som var ibland oss förra året, har måst lämna skolan. Bedjen för henne! Af dessa åtta är det endast tre, som hafva sina fötter förkrympta: *Ü-ri*, *Lah-ri* och *Hai-ien*, men vi tro, att äfven de så småningom skola få taga af sina bandage.

Slutligen, vid sidan af *Iong-ri* sitter undertecknad med en anteckningsbok för att anteckna, huru de läst upp sina läxor. Vår innerliga bön och vårt hopp är, att de alla må blifva frälsta! Bedjen med oss därom!

Augusta Berg.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Den 1 december 1899.

För någon tid redan skildrade jag i bref vårt »stormöte» och omtalade då, att en af de döpte var vår tjänare Ien Ching-kuei. I dagarne har samme man firat sitt bröllop, och kanske kan det roa vännerna höra, huru det tillgick. Ien saknar anhöriga här. Han är emigrant från Shantong. Vi hjälpte därför honom med råd och dåd att få sin »utstyrsel» i ordning. Bruden var dotter till en af församlingsmedlemmarne i Haicheo och — kostade 40 tæl (ungefär 100 kronor). Vi skola hoppas den dag kommer, då detta bruk: att taga betaldt för sina döttrar, försvinner bland de kristna. Brudens föräldrahem ligger blott 3 sv. mil härifrån men på andra sidan Gula floden, hvarför resan försvårades något. Min hustru, lille Henrik och jag i sällskap med brudgummen reste dit och ankommo dagen före bröllopet på e. m. Samtidigt med oss anlände flera andra, alla församlingsmedlemmar och forskare från Pu-cheo-fu-distriktet. *Kung* (ofta omtalad förut) var den ledande äfven nu, och det var roligt se, med hvilken glädje han gick omkring och ordnade. En sedvänja må påpekas, nämligen att gästerna, allt efter som de anlände, gåfvo presenter i penningar till en för tillfället därtill utsedd kassör, som satt och förde räkning och nedskref deras namn och summan af hvad de gåfvo i en särskild bok. På kvällen hade vi naturligtvis gemensam aftonbön, och, som vi voro många och ej kunde rymmas inne alla, samlades vi på gården, öfver hvilken en tältduk var anbragt. Åt oss hade det snälla värdfolket gjort i ordning ett snyggt rum och i sin välmening eldat sängplatsen så varm, att den bokstafligen brändes. Påföljande dag anlände ytterligare flera bröllopsgäster och fram på f. m. kunde vigselakten äga rum.

Männen togo plats på ena sidan af gården, kvinnorna på den andra, jag bakom ett bord och framför detsamma brudparet. Resten af gården fylldes af åskådare från både när och fjärran. Ty ni må tro, här var mycket att se och beundra i dag i den lilla byn. Först och främst en brud, som väcker samma intresse här som hemma, vidare två utländingar med deras »utländska barn», som man så mycket hört talas om men ej sett. (Förra året hängde byfolket upp två personer i sitt tempel, för att de »följde utländingarne», d. v. s. de hissade upp dem i rep vid en takbjälke och läto dem hänga där en eller två dagar.) Och nu voro de midt i deras by! Och så hade de en orgel med sig och spelade på! Ej underligt, att de trängdes och klättrade upp på murar och i träd, men snälla voro de, fast de förde ett fasligt väsen. Vigselceremonien försiggick stilla och lugnt, och enligt det formulär, vi använde, lofvade de att älska hvarandra, vare sig de äro fattiga eller rika, friska eller sjuka, vackra eller fula, och ej förskjuta hvarandra. Bruden var dock så förlägen, att hon hela tiden höll en näsduk för sina ögon och tillät ingen se på sig. Efter vigselakten, och sedan öfliga gratulationer ägt rum, predikade vi för de utomstående. Den ene efter den andre af oss steg upp på en stol och bjöd de församlade till ett annat och långt härligare bröllop. Utanför, på bygatan, drogs i handklavér och sjöngos sånger, och alla församlade tyckte nog, det var ett roligt bröllop. På e. m. hade vi ånyo en gudstjänst, då särskildt äkta makars inbördes plikter betonades, och till sist, på aftonen, ännu en »li-pai». Det gladde oss särskildt att bevittna den enkelhet, som ådagalades i matväg. Intet öfverflöd, allt enkelt och efter deras omständigheter, som ställde till festen.

Den 5 dec. Vår opiumasyl är nu åter i full gång. Det är så välsignadt att dagligen få hafva under sitt inflytande å många, som aldrig annars skulle komma men nu stanna här från 1 till 2 månader. Vi hinna ej få en plats ledig, förr än den fylles af andra, och redan äro vi uppe i n:r 40 på två månader, ehuru fyra månader ännu återstå. Särskildt dyrbara äro för oss söndagsaftnarne. Då låta vi alla i vårt hus, patienter, tjänare, skolbarn och lärare, samlas i vårt stora, rikt upplysta, varma hvardagsrum och sjunga sånger till orgeln. De få själfva föreslå och äro så ifriga, att ofta två à tre föreslå på en gång. Sedan ha vi böne- och tacksägelsemöte, och mången har här för första gången öppnat sina läppar i bön till Gud.

Därigenom att vi äro i tillfälle att så låta dem komma oss närmare, bereda vi dem dels en glädje, dels bidrager det till att borttaga ännu befintliga spår af misstro. Gustaf Adolf Stålhammar är i år asylens »doktor», och i vår pålitliga evangelist Kao har han ett säkert stöd.

August Berg.

Utdrag ur enskilda bref.

T'ong-cheo-fu d. 2 jan. 1900.

»Lofvad vare Herren, ty underligen har han visat mig sin nåd i staden på klippan.»

Innerligt kärt har det varit att genom »Sinims Land» se, hur Herren i sin trofasthet besvarat bön i det förflutna, och hur godt är det icke att äfven för framtiden få lita på hans hjälp och omsorg. Måtte detta nya år, som ingått, blifva rikt på den frukt, som Herren önskar se hos de sina! Här i T. äro vi alla vid god hälsa, godt mod och hafva fullt upp att göra. Här är så många opiumpatienter, att de måste ligga om nätterna på kvinnornas k'ang i kapellet. De uppföra sig tämligen väl för att vara så många. Vår snälla evangelist har mycket godt sätt och stort tålamod med dem. Kvinnliga patienter hafva vi ej haft mer än 10 i höst; de hafva mycket svårare för att lämna sina hem. Dock har Herren uppmuntrat oss med att några af dem, som varit här, visat verkligt intresse för evangelium. Vi ha fått börja regelbunden verksamhet i Ki-lu, en by 45 li härifrån. En värdshusägare och hans hustru ha välvilligt upplåtit

sitt hem för oss. Från den byn har det varit en hel mängd patienter här, och nu, när vi komma dit, samlas många af dem med oss till gudstjänst. Flera kommo hit och firade jul hos oss.

Ja, Gud vare pris! Mörkret skall *icke stanna* öfver det land, där det varit hopträngdt; nej, det skall skingras för Rättfärdighetens Sol. Jesus kom för att predika evangelium för de fattiga, att läka de i hjärtat förkrossade, att förkunna de fångna frihet och de blinda syn, ja, att predika ett *nådeligt* Herrens år. Och nu äro vi här hans representanter. Visserligen är icke lärjungen för mer än hans Mästare, men han säger dock själf, att samma gärningar, som han gjorde, skulle göras af den, som tror. Vi hafva fullmakt från honom själf, och hans härliga budskap har ej förlorat sin kraft. Ära vare Gud! Må vi i trohet frambära det! Han själf skall gifva framgång.

Frida Prytz har legat för döden i tyfoidfeber men är nu frisk, fastän hon måste vara mycket försiktig. Krafterna återkomma väl så småningom. Vi vänta henne hit för ett litet ombyte, när hon blir så bra, att hon står ut med resan.

I Jesus tillgifna

Anna Eriksson.

Üin-ch'eng d. 1 dec. 1899.

Våra norska systrar här arbeta flitigt. Fröken R. Hattrem har nu bibelkurs och opiumasyl.

Hugo Linder har asylen full med män. Han är ute på landet hvarje söndag hos de troende i byarna.

Carl Blom har kommit tillbaka ifrån Honan. Han har nog »slitit ondt» men är också mycket uppmuntrad. Nu hoppas vi, att systrarna *E. Andersson* och *S. Engström* skola kunna resa dit.

Anna Janzon är i full fart med ett mycket uppmuntrande arbete. Hon är alldeles outtröttlig, den kära Anna.

Emelia Sandberg har varit ute hos kineserna i en by och »slitit ondt», enligt de troendes utsago, men så har hon också fått verka till stor välsignelse. Hon har haft opiumpatienter och kvinnor att undervisa.

Broderligen

E. Folke.

Shanghai d. 22 jan. 1900.

I stor trofasthet och kärlek har Herren ledsagat mig på vägen hit, och mina första dagar i Kina hafva varit rika på nåd. Man känner det, som hade man kommit in i en stor familj, där alla täfla om att visa kärlek och vänlighet.

En särskild glädje var ock att träffa Rinmans här och se, huru friska de sågo ut, höra, huru Herren hjälpt och välsignat dem under deras resor och vistelse i Kina och ej minst att tillsammans med dem få nalkas nådatronen och mättas af Guds huses rika håfvor. Fru Rinman gaf mig äfven mycket praktisk hjälp.

Vi hafva nu tillbragt en vecka här. Om ett par dagar anträda vi färden till Yang-chau. Man kommer här i tillfälle att träffa många missionärer, ty de komma och resa dagligen, och härigenom vidgas intresset för Kina. Mycket andligt godt hafva vi ock fått på de olika mötena, vi varit med om. I lördags allade jag jämte ett par andra vittnesbörd om Herrens ledning till Kina, och igår, söndag, fick jag glädjen frambära ett budskap på deras eftermöte, afsedt att föra frälsningens ord till i Shanghai bosatta européer. Herren var nära och gaf sin Ande ibland oss.

Det är svårt att efter en vecka säga mycket om folk och land, men mitt första intryck är ett stort intresse för bådadera, och mitt hjärta hungrar och törstar efter att få föra evangelium till dem. Må Gud i sin nåd bereda mig härtill, hålla mig i sin gemenskap, under sin tuktan, ödmjuk, stilla och i enfaldig trohet mot Kristus, det är min dagliga bön. Ju mer man på nära håll ser missionsarbetet, ju mera öfvertygad blir man om att segern ej vinnes med köttsliga vapen utan allena i Guds Andes kraft.

I Herren tillgifna

Jane af Sandeberg.

Ombord å »Prins Heinrich» d. 12 mars nära Port Said.

»Tacken Herren, ty han är god, och hans nåd varar evinnerligen.»

Nu sitter jag i lugn i min lilla hytt och skrifver bref. Det är så kärt för mig att tänka på eder alla, dyra vänner, och alla kära stunder, vi hade tillsamman. Hvarje dag, hvarje timme aflägsnar mig mer och mer från hem och vänner. Men det rätta hemmet och den bästa vännen äro alltid lika nära.

Min resa till Genua gick lyckligt, fastän jag var mycket orolig för att komma på orätt tåg och ej hinna fram i tid till ångbåten.

Sassnitztåget kom ej till Berlin förr än kl. 10 på aftonen, just då det tåget skulle gå, som jag tänkte fara med. Jag fick en droska och skulle försöka hinna till den andra bangården, ifall tåget möjligen blifvit något försenadt, men, när vi kommo dit, hade det gått. Kusken körde mig till ett hotell i närheten, Habsburgerhof, där öfverkyparen talade engelska. Jag kände mig mycket ensam, när jag for genom den ena gatan efter den andra i den främmande staden.

Följande dag for jag med middagståget till Frankfurt am Main och vidare till Basel, dit jag ankom lördag morgon. Min tanke var att fara med morgontåget därifrån för att få se alperna, men det tåget förde ej 2:a klass vagnar hela vägen, hvarom en engelsktalande herre i väntsalen upplyste mig. Så tog jag en droska och for till missionsinstitutet. Det var ju ganska olämpligt att komma just på lördagen, då de hade rengöring öfver hela huset. Dock voro de alla så vänliga och snälla mot mig. På aftonen bjöd pastorn mig till sitt hem. Efter aftonmåltiden bad han Herren så varmt att beskydda mig under resan, och det kändes, under det han bad, som om de skyddande vingarna hade kommit så nära. Och det behöfdes nog, ty jag kände mig allt litet orolig för den nattliga resan. — Jag fick ej någon bra kupé, ty vi kommo så sent till stationen, mycket kallt var det, men, tack vare min tjocka päls, frös jag ej så mycket. Mot morgonsidan blef det plats, så att jag kunde få lägga mig ner litet. Jag somnade då så godt men endast för en kort stund, ty konduktören kom och väckte mig och sade,

att vi voro i Chiasso, och att alla skulle gå ut. Våra saker skulle tullbehandlas, och vi skulle byta om tåg. Och jag, som trodde, att jag skulle få sitta kvar ända till Genua i samma vagn. Det gick ju bra i alla fall, fastän jag var orolig. I Milano måste vi åter byta om tåg, men sedan kom jag då lyckligt till Genua, där jag tog in på Smiths hotell, där både tyska och engelska talades.

Ja, detta är nu i korthet beskrifningen på min resa. Och nu är jag i lugn på båten och är så tacksam för all Guds godhet mot mig. — —

Tillgifna vännen

Fredrika Hallin.

Doktor F. W. Bædeker

har under senare delen af mars hållit evangeliska möten i Stockholm, som varit talrikt besökta och till mycken glädje för många missionsvänner. Liksom vid tidigare besök har hans förkunnelse äfven nu varit så enkel, frisk och trosvarm. Han är visserligen smord med »glädjens olja», denne gamle veteran i Herrens tjänst. Hans ögon stråla af glädje, och han njuter synbarligen själf af det budskap, som han frambär till andra. På honom har besannats psalmistens ord: »Den rättfärdige skall grönska såsom palmen, såsom cedern på Libanon skall han växa. Planterade i Herrens hus skola de blomstra i vår Guds gårdar. Ännu i ålderdomen skola de skjuta skott, frodas och grönska för att förkunna, att rättvis är Herren».

Dr Bædeker deltog uti Sv. Missionens i Kina bönemöte den 14 mars, och de ord, som han därvid yttrade till missionsvännerna, voro å ena sidan så uppmuntrande, att man ej kunde annat än tacka Gud för den nåden att få vara med uti det härliga missionsverket, och å andra så eggande till ett mera helt utgifvande för Herrens verk, att man kände, huru ovärdigt det vore att neka Herren, hvad han begärde. Han betonade, att tiden är kort, och det gällde därför att skyndsamt göra, hvad man kunde. Må också detta utsäde bära rik skörd!

* * *

Då några biografiska data ur hans lif torde intressera missionens vänner, må följande uppgifter meddelas, hvilka vi fått af honom personligen.

D:r *F. W. Bædeker* är född den 3 aug. 1823 i Witten, Westfalen, Preussen. Föräldrarna voro apotekaren F. W. I. Bædeker och hans hustru Fredrika, född Sybel. Sonen erhöll först undervisning i hemmet och sattes sedan i Dortmund Gymnasium, hvarifrån han gick till universitetet i Freiburg. 1854 begaf han sig till Australien, hvarifrån han återvände år 1859, då han bosatte sig i England och utöfvade lärarekallet. — En tid hade han anställning såsom professor vid en offentlig läroanstalt. — Åt detta kall ägnade han sig, till dess han kände Guds kallelse att lämna det för att gifva all sin tid till evangelisk verksamhet. Sin första missionsresa till Ryssland företog han 1878, och sedan dess har han nästan årligen besökt detta land och förkunnat evangelium, dels i fängelserna och dels på andra platser, där tillfälle gifvits honom. 1889 reste han genom Sibirien och predikade där det glada budskapet för de landsförvista. Han har dessutom företagit evangelisationsresor i Japan, Kina och Indien, N. Amerika, Tyskland och Schweiz.

D:r Bædeker är gift men barnlös. En fosterdotter, som de upptagit, är sedan flera år tillbaka missionär i Kina och tillhör Kina Inlandmissionen.

Må Herren i fortsättningen välsigna sin gamle tjänare, att hans afton varder ljus, och gifva åt det utsäde, han gifvit honom nåd att utså på de vida fälten, kraft att bära frukt, dels hundrafaldt, dels sextiofaldt och dels trettiofaldt!

O, det är ett härligt verk!

Af *Griffith John.**

Jag har icke för vana att intala unge män att ägna sig åt missionsverket, emedan jag har en verklig afsky för människo-inspirerade missionärer, men jag kan icke låta detta tillfälle gå mig ur händerna utan att berätta för eder, unge män, som bereden eder för predikokallet, att jag tackar Gud uppriktigt och innerligt, att jag är missionär. Jag har aldrig ångrat det steg, som jag tog för många år sedan, tvärt emot mina bästa vänners eftertryckligt uttalade önskningar; och om mitt hjärta brinner af någon innerlig åstundan, så är det den, att det måtte beskäras mig att lefva och dö i arbete och lidande för Kristus bland hedningarne. O, det är ett härligt verk! Jag känner intet, som kan jämföras med det, som är så verkligt, så oegennyttigt, så apostoliskt, så Kristus-likt. Jag vet intet arbete, som bringar Kristus så nära själen, som ställer människan i ett så fullkomligt beroende af Gud, och som så uppenbarar det verkliga, det härliga och det gudomliga i det kära, gamla evangeliet. Och tänk sedan på vårt höga syftemål! Vårt rop är: Kina för Kristus! Indien för Kristus! Världen för Kristus! Tänkom oss Kina och dess hundratals millioner såsom blifvande vår Herres och hans smordes. Det ligger någonting storartadt i denna tanke. Fins det ingenting eggande för själen i denna utsigt? Är icke detta ett hjältedåd, värdigt församlingens största ansträngningar och de ädlaste krafter af de mest begåfvade bland eder. Och tänken sedan på den outsägliga förmånen och äran att hafva del i ett verk, som är bestämdt att få en så härlig utgång. O, unge män, tänken på detta! Öfvervägen saken grundligt! Och, om du förnimmer Herrens röst och han bjuder dig att gå, så tag manligt upp korset och gå åstad, och du skall aldrig upphöra att tacka vår Herre Jesus Kristus, att han räknat dig värdig att blifva missionär.

Missionär Aug. Berg

med familj ämnar ej återvända till hemlandet förr än våren 1901 enl. senast ingångna underrättelser.

* Griffith John har arbetat såsom missionär i Kina sedan 1853. Han tillhör London Missionssällskapet.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor*, Tranås.
* H. Dillner, *kapten*, Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor*, Stockholm.
* A. Hylander, *pastor*, Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare*, Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.*

August Berg, *vice föreståndare.*

C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars månad 1900.

N:o *		Kr. Ö.
265.	Djurtorps rotes arbetsfören. gen. J. E. C., Vimmerby	40: —
266.	G. R.	5: —
267.	K. E. J., Håga, Lindesberg	10: —
268.	Berga Syfören. V. Vingåker gen. J. S., Högsjö	100: —
269.	Kollektmedel gen. d:o	10: —
270.	Sparbössemedel från Vrångö & Styrsö gen. F. L.	10: —
271.	2:ne sparbössor gen. E. S., Jönköping	5: 05
272.	1 d:o gen. d:o	4: 20
273.	J—n gen. d:o	30: —
274.	J. S. Angårdshestra gen. d:o	25: —
275.	Sparbössor fr. systrarna E—ms söndagsskola gen. d:o	35: 27
276.	Sparbössemedel fr. Skellefteå gen. H. D.	128: 21
277.	Ett tackoffer åt Herren fr. K. & J. B.	50: —
278.	Torstorps missionskrets gen. J. W. H.	20: —
279.	Från Dofverstorps syförening gen. K. B.	10: —
280.	A. de B., Stockholm	25: —
281.	M. von P., Stora Julö	10: —
282.	E. L., Norrköping	227: —
283.	Från Folketorp genom en fest gen. S. T., Kumla	15: —
284.	A. L., Sollerbrunn	25: —
285.	Onämnd vid bönemötet i Floraky rkan	1: —
286.	Af en arbetare i Nordtjärn gen. P. O. Ö.	—: 25
287.	J. B., Lindsjö, Lucksta	10: —
288.	Missionsvänner i Tuna gen. A. R.	25: —
289.	Stordalens & Lagmansöns Öresfören. gen. N. J. J.	10: —
290.	A. A. S., Hjelteby	5: —
291.	J. B., Ö. Verlinge: 2:ne friex. af Sinims Land	2: 20
292.	Till »hungersnöden i Kina»	50: —
293.	Nacka mfg. gen. K. S.	30: —
294.	A., Sala	3: —
295.	S. O., d:o	5: —
296.	A. K., d:o	10: —
297.	Ynglingafören. Daniel d:o	12: —
298.	Kollekt å K. F. U. K., Uppsala gen. H. M.	18: 20
299.	O. C., Stockholm	50: —
300.	S. J., Eksjö	50: —
301.	L. & K. S., Norrköping	5: —
302.	J. H., Skepsta, Björnlunda	20: —
303.	Sparbössemedel från barnen i Brummerska söndagsskolan, Stockholm gen. E. H.	60: —
304.	D:o från lärarne i d:o gen. d:o	82: —
305.	Gen. A. P., Lindesberg	25: —
306.	Vånga missionsförsaml. gen. E. R.	50: —
307.	E. A.: Frakt för ett paket till Kina	1: —
308.	H. H., Jerstorp	3: 50
309.	S. M. L., Tångerda gen. P. E. P., Hvetlanda	25: —
	Transport kr.	1,337: 88
310.	Vänner i Hörsta gen. P. L., Kumla	12: —
311.	Ruts sparbössa, Stockholm gen. E. K.	16: —
312.	Gen. J. S., Karlskrona	25: —
313.	Sparbössemedel inom Eksjö stads och landsförsamling gen. C. G., Eksjö	25: 27
314.	A. P., Lindesberg	50: —
315.	A. B., Stockholm	10: —
316.	Från J. K., Ingatorp gen. J. T.	20: —
317.	C. F. P., Skattungebyn	20: —
318.	Söndagsägg	5: —
319.	Å Kinakort gen. Fru A. K., Linköping	25: 85
320.	E. S. gen. d:o	15: —
321.	Sparbössemedel fr. söndagsskolbarnen vid Axvall gen. J. O.	8: 48
322.	Kollekt i Svartorp gen. S. S.	5: —
323.	K. N., Stockholm	25: —
324.	E. H. »till de hungrande»	5: —
325.	Herrberga ungdomsfören. gen. E. S.	12: —
326.	K. M. A.: halfårsbidrag till Agnes Forsbergs underhåll	400: —
	Summa kronor	2,017: 48

Med varmt tack till hvarje gifvare.

* *Rättelse:* I redovisningen för febr. stod under n:o 217 A. R. gen. H. R. dito. Skall vara: A. B. gen. H. R. d:o.

Fröjdens Herranom alla land! Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med jubel! Veten att Herren är Gud.

Den ekumeniska missionärskonferensen i New-York skall öppnas den 21 april. Uppställandet af det omfattande programmet har kräft en vidlyftig korrespondens, och ett ofantligt arbete. Nu är det likväl färdigt och utsändt.

Konferensen, som skall hålla sina stora möten i Carnegie Hall, öppnas lördagen den 21 april kl. 1/23 e. m. med ett introduktionsmöte, vid hvilket hedersordföranden, Förenta staternas förre president Benjamin Harrison, håller inledningstalet och generalkommitténs ordförande, pastor Judson Smith, välkomsthälsningen. Härpå svara representanter för britiska, tyska och australienska delegationerna, samt å de närvarande missionärernas vägnar dr J. Chamberlain, hvarefter generalkommitténs rapport föredrages.

Kl. 8 e. m. hålles en storslagen reception med tal af Förenta staternas president Mc Kinley samt ombud för staten och staden New-York.

Söndagen d. 22 april predika missionärer och konferensdeltagare i de protestantiska kyrkorna i och omkring New-York.

Sedan hållas möten hvarje dag kl. 1/2 10—12, 1/23—5 samt 8—9,45.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co 1900.